

Glasnik MIRA

Godište III. • Broj 4 • Međugorje • Travanj 2008. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

MEĐUGORJE JE NADA ZA CIJELI SVIJET
(IVAN PAVAO II.)

Draga djeco!

Pozivam vas da radite na osobnom obraćenju. Još ste daleko od susreta s Bogom u vašem srcu. Zato provodite što više vremena u molitvi i klanjanju Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu da vas on mijenja i stavi u vaša srca živu vjeru i želju za vječnim životom. Sve je prolazno, dječice, samo je Bog neprolazan. S vama sam i potičem vas s ljubavlju.

Hvala vam što ste se odazvali mom pozivu!

(25. ožujka 2008.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar
Mir Medugorje d.o.o., „Glasnik mira“

Iz BiH u KM:

Unicredit Zagrebačka banka
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

**Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i
poštanskom uplatnicom.**

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn

Godišnja pretplata (12 brojeva)

BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;

Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,

znanosti, kulture i športa Hercegovačko-

neretvanske županije pod brojem

R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

IZVOR VODE ŽIVE - NA GOZBI KRALJA JAGANJCA

fra Tomislav Pervan

Još prije tridesetak godina, u jeku najžešće sekularizacije, smatralo se kako će društvo nadići potrebu za religijom, kako će je civilizacija i ljudski napredak učiniti suvišnom. Pa i mnogi vjernici, sociolozi religije, smatrali su kako je sekularizacija nepovratan proces te kako će vjera biti bez velika značenja u budućnosti. Nasuprot tome pomni promatrači svjetske pozornice moraju zaključiti kako današnji čovjek nije ni u kojem pogledu postao manje religiozan nego prije. Štoviše, religija pokazuje svoju žilavost, svoju snagu, čovjek je, kako se netko izrazio, 'neizlječivo religiozan', vjera mu je u genima.

Papa Ivan XXIII. ostavio nam je lijepu sliku kojom opisuje odnos Crkve prema pojedincima i cijelom društvu. "Crkva je poput zdenca u selu s kojega svi i na kojemu svi svoju žeđ utražuju." Po sebi lijepa slika, međutim, upitno je odgovara li zbilji u kojoj živimo. Tko još taži svoju žeđ u Crkvi, tko još traži kršćansku zajednicu da bi se tu osjetio doma? Malo ih je kojima je Crkva istinski dom, svakodnevno je sve manje istinskih vjernika, grijeh se širi poput stepskog požara, na bogoslužjima je manje sudionika, nestaje vjerskog ozračja koje je nekoć nosilo pojedinca i društvo. Na Zapadu sve više ljudi okreće leđa Crkvi, u

Njemačkoj je popularniji - prema propitivanjima medija - budistički Dalaj Lama od domaćeg sina Benedikta XVI., ljudi upiru pogled prema Istoku i njegovim religijskim praksama.

Koju to žeđ suvremeni čovjek taži u Crkvi? Životnu glad i žeđ? Glad i žeđ za za- vičajem, za udomljenošću? Žeđ za mirom i priznanjem, društvenu, političku ili žeđ za slobodnim vremenom? Pa ljudi danas žude za položajem, ugledom, novcem. Tko ima novac, ima moć, to je u svijesti mladih ljudi.

Suvremeni čovjek sve manje traži Crkvu. Društvo je stvorilo cijeli sustav soci-

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio
Mate T. Vasilj

**SUSRET S
BOGOM
PREDUVJET
ISTINSKOG
OBRAĆENJA**

**MOJE ISKUSTVO
MEĐUGORJA**

o. Francisco Verar

**U MEĐUGORJU
SMO SVI DOBILI
VELIKE DAROVE**

Mirjana Dragičević
- Soldo

**MILOSNI BOŽJI
IZVOR - SV. MAR-
GARETA ALA-
COQUE**

fra Karlo Lovrić

**MEĐUGORJE JE
SVIJETLA TOČKA
IZ KOJE SE ŠIRI
NADA**

fra Ivan Dugandžić

**ONO ŠTO SE DOGA-
ĐA U MEĐUGORJU
JEDINSTVENO JE U
CIJELOM SVIJETU**

Milona von Habsburg

» jalnog zbrinjavanja koji čovjeku jamči nekakvu sigurnost. I kao što ljudi više ne idu na zajednički zdenac po vodu, jer imamo u svakom kućanstvu vodu sa zajedničkog vodovoda, tako nam društveni poredak nudi za naše potrebe sve što treba glede zadovoljenja informacija, razbibrige, slobodna vremena, zdravlja, obrazovanja itd. Međutim, ipak postoje i drugi oblici gladi i žeđi koje ne može društvo zadovoljiti.

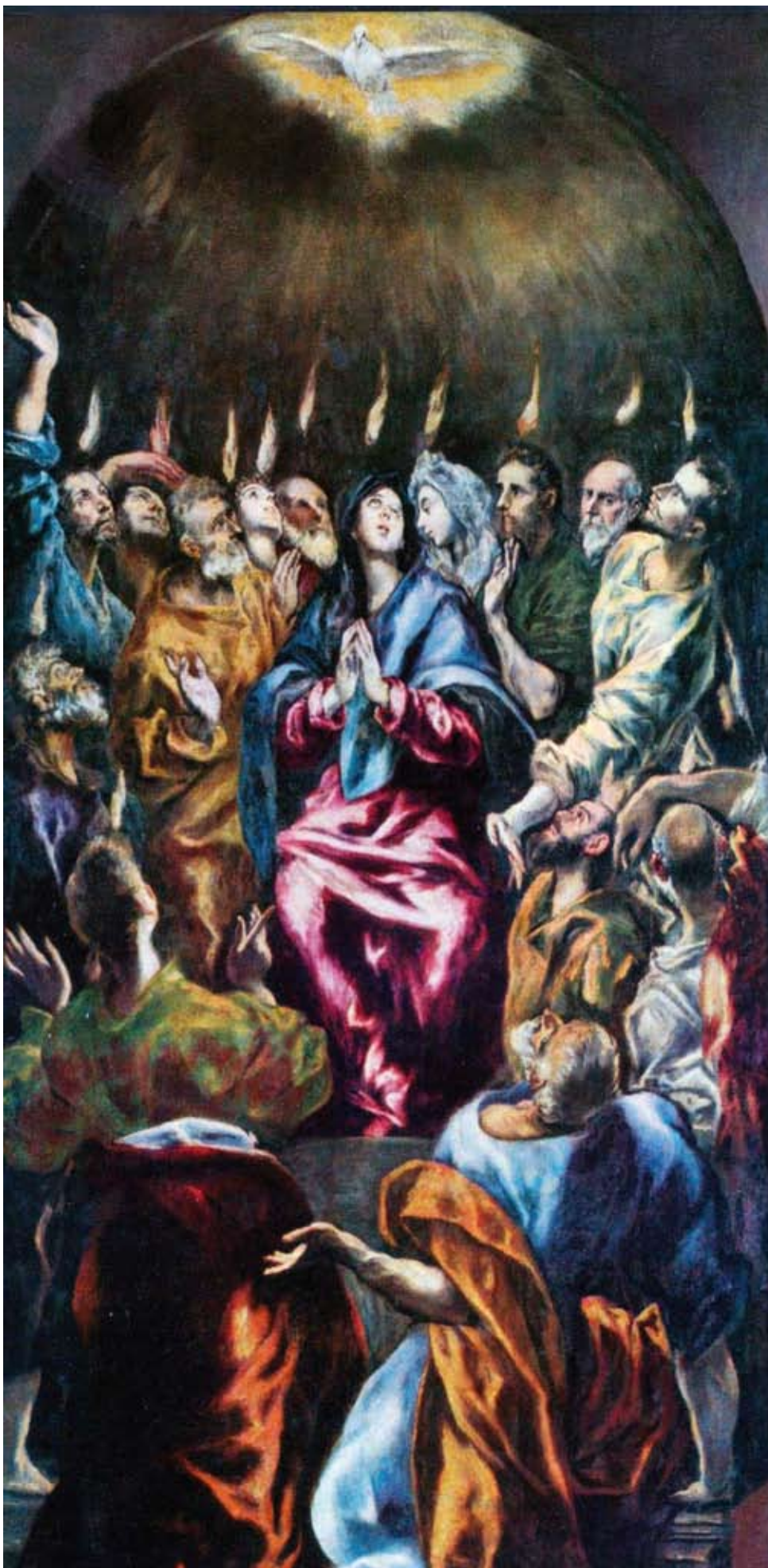
Vrijeme vjerskoga urušavanja

“Naše je vrijeme vrijeme vjerskoga i religijskoga propadanja i urušavanja. Nestala je i nepovratno se izgubila ona trajna životnost religijske protege u čovjeku. Široke su mase postale ili praznovjerne ili su pak religiozno ravnodušne, gotovo nezainteresirane. Društveni gornji sloj je ili agnostički ili skeptičan, a politički su vođe licemjeri. Mladost je u otvorenu sukobu s postojećim društvenim poretkom i autoritetom prošlosti. Ljudi se okušavaju u istočnjačkim religijama i meditativnim vježbama. Najširi krug ljudi napadnut je i do kraja zaražen urušavanjem vremenâ.” Pomislili bismo kako je to iz pera nekoga suvremenika, a zapravo je to do nas došlo u *Analima (Ljetopisima)*, kojih je autor rimski povjesničar Kornelije Tacit na prijelazu iz prvoga u drugo stoljeće po Kristu, opisujući stanje ondašnjega Rima i Rimskog carstva (*Kornelije Tacit, Anali, VI,7*).

Teološki promatrano minulo je stoljeće bilo najbezbožnije u cijeloj povijesti čovječanstva. U političkom smislu ono je vodilo u humanitarne katastrofe kakve svijet nije upamtio. Veliki politički religijski nadomjestci u obliku fašizma i komunizma ne samo da su iza sebe ostavili desetke milijuna žrtava, nego su duboko urezale u dušu čovječanstva nemjerivo more jada i bijede. A domovinu suvremenih kultura - dobru staru Europu - pretvorili su u okrutni pakao te su time izdali i iznevjerili sve.

Neizbrisivost Boga iz svijesti

Još prije tridesetak godina, u jeku najžešće sekularizacije, smatralo se kako će društvo nadići potrebu za religijom, kako će je civilizacija i ljudski napredak učiniti suvišnom. Pa i mnogi vjernici, sociolozi religije, smatrali su kako je sekularizacija nepovratan proces te kako će vjera biti bez velika značenja u budućnosti. Nasuprot tome pomni promatrači svjetske pozornice moraju zaključiti kako današnji čovjek nije ni u kojem pogledu postao manje re-

ligiozan nego prije. Štoviše, religija pokazuje svoju žilavost, svoju snagu, čovjek je, kako se netko izrazio, 'neizlječivo religiozan', vjera mu je u genima.

Jedno je, međutim, očito. Naši suvremenici ne utražuju svoju žed ni glad za Bogom i vjerom u velikim crkvenim zajednicama. Naprotiv, i danas imamo trend koji je davno već zapazio Tacit u svome Rimu, naime, mnoštvo religijskih mišljenja i pokreta kojima se ljudi okreću, napose prema istočnjačkim religijskim praksama. Crkve nemaju više monopola nad vjerskim potrebama pojedinca, u religijskim stvarima čovjek postupa kao na tržnici: uzima ono što mu u danom trenutku odgovara, ne želeći se trajno vezati za neku zajednicu, pogotovo ne religiju.

Traženje Boga izvan Crkve

Upadno je kako je tu redovito riječ o religioznosti izvan Crkve i to upravo u vremenu kad se svi žalimo kako se urušavaju temeljna uvjerenja, kako je razina vjerskoga znanja na veoma niski stupnju, crkve sve praznije. Rađaju se novi oblici religije, nepregledno polje i gotovo nejasna mješavina mistike, ezoterije, antropozofije, new-agea, istočnjačkih meditativnih vježba i sl. Svijet ezoterije - koji je još prije dvadesetak godina smatran ostatkom nekakvih prošlih vremena ili okupljalište kojekakvih čudaka, zauzima danas nepregledni djelokrug. I u ozbiljnijim časopisima pronaći ćemo ponude raznih maga, vračara, vidovnjaka, astrologa, koji se nude u rješavanju životnih problema, nerijetko sotonističke i okultne seanse. Ponude niču kao gljive nakon kiše. Dok s jedne strane crkveni tisak životari, malo ga tko čita ili širi, dotle se pune izlozi knjigama ezoterijskog i okultnog sadržaja. I što je još zanimljivije, ne pristaju neuki za ezoterijskim praksama i gradivom, nego upravo u onih s višim školskim obrazovanjem raste zanimanje za psihotrižište i ezoteriju.

I dok znanost s jedne strane pokušava Bibliju demitologizirati, učiniti pristupačnom obrazovanim ljudima, dok se s velikim žarom pokušava očistiti Sveto pismo od čudesa, anđela i demona te neobičnih pojava, dotle nema toga srednjoškolca koji se nije okušao s nekom vrsti magije, spiritizma, pomicanja stolova, s viskom, sa zenom, jogom ili pak nekom okultnom tehnikom. Poganstvo se na sve strane širi, čak i zanos za bogovima s grčkoga Olimpa. Čitamo kako u samoj Grčkoj postoji žal za

grčkim bogovima, a neki dan su olimpijski ogranj zapalile osobe obučene kao nekadašnje Zeusove svećenice.

Povratak tajni-otajstvu

Jasno, ako se u vlastitoj vjeri sve razgoli i razotkrije, ako se pokušava skinuti sa svega zastor - pa i s onoga što nazivamo 'otajstvo vjere' - ne će ostati ništa sveto ni otajstveno. Ne susrećemo li se sa živim Isusom Kristom u euharistiji ili njegovoj riječi, vjera postupno dokida samu sebe. Ako su nekima ukazanja Majke Božje u Fatimi i Lurdu maštarije djece u pubertetu, vjera se u konačnici svodi na čisti razum, manjka joj srca i mašte, i ona nužno okopni u čovjeku i vremenom se biljka vjere osuši.

Slobodno možemo reći kako bi cjelokupno ezoterijsko tržište, sve te puste ponude bile za istinske vjernike suvišne i obična smijurija, kad bismo se ponovno vratili svojim izvorima i korijenima, kad bismo ponovno otkrili sva ona blaga pohranjena negdje u riznicama ili zatrpama duboko u podrumima crkava, samostana, ili među koricama knjiga, koja prema nekima navodno nisu 'suvremena'. To bi u praksi značilo ponovno uzeti u ruke krunicu kao psaltir siromašnih, klanjati se Kristu u Presvetom oltarskom sakramentu, postiti, poštovati blagoslovine, križati se i blagoslivljati, štovati Mariju i svece, održavati duhovne vježbe, njegovati šutnju, okrenuti se sakramentima kao rijekama žive vode.

Nepresušni izvor vode žive

Nerijetko se događa kako i Crkva dijeli sudbinu zdenca u selu. Zdenci nisu nestali, ali su nepotrebni. Neuporabivi. Njih se doduše obnavlja, restaurira, uljepšavaju se, postaju muzejski izložci, na svojim starim trgovima. Ne ide se više na njih po živodajnu vodu, ne ide se onamo po važne vijesti, razmjenu mišljenja. Voda je u njima ustajala, ne obnavlja se, nepitka je. Tomu usprkos, mještani su ponosni na svoje vodoskoke, zdence, oni su spomen na davne dane.

Crkve se obnavljaju, vraća im se stari sjaj. One su spomenici i znameniti kulture. Na Zapadu su uvelike prazne, pa i nedjeljom. Ljudi vraćaju u njih kao u znamenitosti. Ali je sve manje onih koji vraćaju u njih kako bi upravo tu, na izvoru, potražili i primili u njima ono

za život nužno. Umnogome se pretvaraju u koncertne dvorane, napose na europskom sjeveru. Za koncerta su prepune, za bogoslužja poluprazne klupe. Kao da je Gospodin Isus bio orguljaš ili koncertni ravnatelj, a ne onaj koji je došao donijeti u svijet novi ustroj, stvoriti novoga čovjeka, staviti svojim riječima, svojom osobom, svojim križem i uskršnućem u svijetu sve na svoje mjesto, preokrenuti stanje svijeta i čovjeka.

Gdje je Gospodin, ondje je mir. Gdje je Gospodin, ondje je ljubav. Gdje vjera ima glavnu riječ, ljudi se ljube. Ljubav preplavljuje sve. To je poruka Uskrša, poruka života. Je li nestalo vjere u društvu, potkopan je moral, vlada korupcija, nitko nikomu nije prijatelj. Interes vlada svime. Svi oni iskoraci prema Istoku samo su individualni pokušaji da pojedinac iskorači iz uhodane kolotečine. Njima nedostaje obvezujuća snaga koja bi morala prožimati cijelo društvo.

Krist i kršćanstvo nisu nikada činili otklon od čovjeka, svijeta, pojedinca, njegovih muka i problema, što se nerijetko pokušava kroz istočnjačke meditacije, u kojima je konačni cilj nadići postojeći privid i uroniti u sveopće ništavilo. Kao što je nekoć vjera na ovim prostorima bila ono uporište i sidrište, mjesto europskog identiteta i etična ponašanja, tako bi moralo biti ponovno u novonastalim okolnostima kad se nadiđu sve zablude suvremene tehničke civilizacije i utilitarizma.

Pisac i agnostik Mario Vargas Llosa veli: "Bili smo u zabludi tvrdeći kako će ljudi moći izići nakraj bez religije. Samo je jedna velika manjina sposobna nadomjestiti religiju kulturom. Velika većina ljudi treba transcendenciju, treba vjeru u drugi svijet. Stoga se ne smijemo boriti protiv religije. Komunizam je to pokušao - i na kraju je upravo na tome bankrotirao", otišao u povijesni stečaj. Vjera je u konačnici čežnja i žudnja za Bogom. I ta žudnja danomice biva većom. Možda će upravo čovjek sadašnjice biti ponovno - prema Rahnerovoj riječi - mistik i vjerujemo da će doći dan kad će čovjek moći reći da snagom vjere postaje onim što on jest, naime, stvorenje i dijete Božje, baštinik Neba, zaslugom Krista uskršloga. I vjera će postati mjesto čovjekova identiteta, mjesto gdje će pronaći samoga sebe i svoj život usidriti.

SUSRET S BOGOM PREDUVJET ISTINSKOG OBRAĆENJA

Obraćanje je jedna od središnjih Isusovih poruka: "Obratite se i vjerujte evanđelju" (Mk 1,15). Isus je svoje javno djelovanje započeo ovim pozivom, koji nastavlja odjekivati u Crkvi sve do naših dana. Blažena Djevica Marija u svojim ukazanjima, osobito u Međugorju, uvijek iznova izriče taj poziv. Odgaja nas u svojoj školi ljubavi da budemo pravi Kristovi učenici i traži od nas osobno obraćanje. To je poziv upućen svakom čovjeku, jer nitko nije isključen iz ovoga majčinskog poziva. Obratiti se znači odreći se dosadašnjeg načina života i započeti novi život u Isusu Kristu, što uključuje promjenu srca, duha, stavova i ponašanja.

Prvo trebamo poraditi na promjeni srca jer je ono središte čovjeka. Ako je obraćeno srce, možemo reći da je obraćen cijeli čovjek. Svakoga dana trebamo moliti Boga da omekša naše kame-no srce i stvori u nama srce od mesa, srce koje je neprestano okrenuto ka Gospodinu, tj. vršenju volje Božje, na što nas poziva i psalmist: «O da danas glas mu poslušate: Ne budite srca tvrda» (Ps 95,8). Nakon promjene srca treba poraditi na obraćenju duha. To je prelazak od duha zatvorena u brige ovoga svijeta prema duhu otvorenu novom načinu gledanja, prosuđivanja i djelovanja. Promjena srca i duha donosi neizbježno promjenu stavova i ponašanja. Dobro stablo ne može donijeti zle plodove. Obraćanje na koje nas Gospa poziva zahtijeva prelazak sa stavova i ponašanja usredištenih na same sebe, k stavovima i ponašanjima usredištenim na predanje Bogu. Obraćanje dakle dotiče cjelokupnost osobe i traje cijeli život. To je proces koji se ne može zaustaviti. Isusov poziv na obraćenje vodi potpunom zaokretu u čovjekovu životu. Taj je poziv svima upućen i nitko od njega nije izuzet: «Ako se ne obratite, svi ćete slično propasti» - kaže Isus (Lk 13,3,5). Riječi iz psalma 95., kao i iz Lukina evanđelja, možemo uzeti kao zadaću za cijeli život.

Na putu kojim idemo treba se pripremiti, napraviti stanku, zaustaviti se i pogledati u svoje srce, unići u najdublju nutrinu. Treba stati na putu kako bismo vidjeli i ispitali vlastiti duh, svoja prosuđivanja, predrasude, kao i najdublja uvjerenja. To je vrijeme pogodno za jednu duboku re-viziju vlastitog života na području vjere, stavova i ponašanja. Sjetimo se samo riječi sv. Augustina: «Ako kažeš dosta, iz-

gubljen si. Gledaj uvijek naprijed, uvijek hodaj, uvijek napreduj. Nemoj ostati na istom mjestu, ne idi natrag, nemoj pro-mašiti put». Obraćanje je stvar trenutka, a posvećenje je djelo cijeloga života.

Isus nas mijenja kroz molitvu i klanjanje

U Bibliji na više mjesta možemo naći poziv na klanjanje Bogu: «Ta pisano je: Gospodinu, Bogu svom se *klanjaj* i njemu jedinom služi!» (Mt 4,10). «Mudraci uđu u kuću, ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom, padnu ničice i *poklone* mu se. Otvore zatim svoje blago i prinesu mu darove: zlatu, tamjan i smirnu» (Mt 2, 11). U posljed-

njoj poruci Gospa nas poziva na molitvu, ali i na klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu jer se klanjanjem pove-zujemo s cijelom Crkvom. Sv. Alfonz Marija Liguori kaže kako je nakon sakramenata među svim pobožnostima prva i Bogu naj-draža, a nama najkorisnija, pobožnost klanjanja Isusu u Presvetom oltarskom sakra-mentu. Klanjanje je temeljni stav vjernika i najveći čin kojim izražavamo tko je Bog i tko smo mi. Klanjati se znači dati čin vrhunskog poštovanja i pokornosti Bogu. Klanjanje zahvaća cijela čovjeka, srce, duh, tijelo i volju. Klanjati se znači kleknuti pred Boga i dopustiti mu da nas ljubi; dopustiti da nas

Snimio Tvrтко Bojić

Klanjanje je temeljni stav vjernika i najveći čin kojim izražavamo tko je Bog i tko smo mi. Klanjati se znači dati čin vrhunskog poštovanja i pokornosti Bogu.

oblikuje svojim rukama, kao lončar glinu. Sv. Toma Akvinski je na završetku svoga pismenog opusa čuo glas raspetoga: «Opisao si me dobro, što sada želiš? Sv. Toma je odgovorio: *Te solum Domine* (Samo tebe Gospodine)». U klanjanju smo privučeni u vrtlog ljubavi Presvetog Trojstva i po milosti smo dijelovi toga dara zajedništva. Onaj tko časti Krista, prisutna u euharistiji, oblikuje se i postaje milosni kanal za cijelo čovječanstvo, kanal kojim idemo prema vani, prema braći i sestrama da im priopćimo božanski život kojem svi pripadamo. Stvarna Kristova prisutnost na oltaru jest ono što nas oblikuje, mijenja naš život, čini nas sposobnima da postanemo dar i da prenosimo svjetlo, istinu, ljubav onoga koji je došao zapaliti oganj na zemlji. Klanjanje prelazi u kontemplaciju: gledanje pogledom punim divljenja u Boga nazočna pred sobom.

Živa vjera i želja za vječnim životom

Isusova blizina u nama budi živu vjeru, a vjera je nezasluzeni Božji dar koji

Bog daruje svakom čovjeku. Zato bi svatko trebao otvoriti svoje srce da prihvati taj dar. Vjerom se otvaramo Bogu i tek tada prepoznamo tko je on. Vjeru bismo mogli usporediti sa svjetlom. Ona poput svjetla rastjeruje tamu, tjeskobu i očaj, ulijeva sigurnost i daje snagu. Vjera na neki način osvjetljuje put onih koji je posjeduju i vodi ih kao što je tamni oblak danju, a svijetli noću vodio Izraelce kroz pustinju. Oni koji od vjere očekuju jasne i opipljive dokaze moraju se razočarati. Kad je sveti Toma u svojoj dubokoj nevjeri rekao da ne će vjerovati u uskrslog Gospodina prije nego stavi svoje prste u mjesto njegovih rana, odgovorio mu je Krist: «Blaženi koji ne vidješe, a povjероваше» (Iv 20,29). Kad bi nam sve bilo jasno, vjerovati ne bi bila nikakva zasluga. Ne vjeruje se ono što se sa sigurnošću zna, nego ono što barem donekle ostaje skriveno. Vjera je povjerenje, ali i ljubav prema osobi kojoj vjerujemo.

Isus je toliko puta učinio čudo gledajući i nagrađujući vjeru. Vjera je stav koji Bogu dopušta da nas ispuni svojim darovima. Bez vjere se ne može shvatiti ni euharistija. Živu vjeru u Bibliji nalazimo na više mjesta, a posebno je dojmjljiva vjera onog stotnika koji je imao bolesnog slugu. Videći Isusa zamolio ga je s pouzdanjem da mu ozdravi slugu. Nakon Isusova potvrđna odgovora on je zatečen i razmišlja: Tko sam ja da ovaj veliki čovjek dođe k meni? Zatim izgovara rečenicu: «Gospodine, nisam dostojan da udeš pod krov moj, nego samo reci riječ i izliječen će biti sluga moj». Toga trenutka on nije bio svjestan da će njegove riječi tisućljećima odzvanjati u srcima bezbrojnih vjernika, u crkvama svih kršćana. Stotnik izražava vjeru u Isusa, priznaje ga Bogom i Gospodinom, Gospodarom života i smrti. Isus mu odgovara: «Idi, neka ti bude kako si vjerovao! I ozdravi sluga u taj čas.» Ovaj stotnik je vjerovao do kraja i zato je bio uslišan. Samo djelotvorna vjera donosi plodove, sve ostalo su isprazne priče i uzaludno trošenje vremena. Vjera je povjerenje ali i ljubav prema osobi kojoj vjerujemo. Mnogi ljudi, iako svjesni da je ovaj svijet prolazan, u svojoj slabosti odlučuju se za te prolazne, a ne vječne vrjednote. Gospa nas podsjeća da je jedino Bog neprolazan. Kraljica nas Mira potiče s ljubavlju na veću vjeru i iz njezine svake poruke mogu se iščitati ljubav i poniznost, na čemu joj zahvaljujemo i njenom posredništvu se preporučujemo.

MOLITVA DUHU SVETOMU

O Duše Božji, Duše Istine i Svjetlosti, nastani se zauvijek u mojoj duši svojom božanskom milošću. Neka tvoj dah rasprši tmine, neka se u tvojoj svjetlosti množe dobra djela.

O Duše Božji, Duše Ljubavi i Milosrđa, koji izlivaš u moje srce ulje povjerenja: Tvoja milost potvrđuje moju dušu u dobru dajući joj nepobjedivu snagu: postojanost!

O Duše Božji, Duše Mira i Radosti, koji jačaš moje slabo i grješno srce: Izlij u njega živi izvor Božje ljubavi i učini ga neustrašivim u borbi.

O Duše Božji, ljubazni goste moje duše, želim ti ostati vjeran u danima radosti kao i u trenutcima trpljenja: Želim, Duše Božji, uvijek živjeti u tvojoj prisutnosti.

O Duše Božji koji ispunjaš moje biće, koji mi daješ spoznati tvoj božanski trojstveni život i koji me uvodiš u svoje božansko Biće: Sjedinjen s tobom, moj je život već sada vječan!

Sestra Faustina

SVETO TRODNEVLJE - USKRS

Prirredila Lidija Paris

Sveto trodnevlje Velikog tjedna u Međugorju je okupilo hodočasnike iz cijeloga svijeta: osim iz europskih zemalja, ove su godine Uskrs ovdje proslavile i skupine iz Argentine, Nove Kaledonije, SAD-a, Koreje i Libanona.

Slavljenje Uskrsa svoje korijene nalazi u židovskom blagdanu Pashe. Kršćani su, naime, u smrti i uskrsnuću Isusovom prepoznali ispunjenje onoga što je najavljavao izlazak iz Egipta: oslobođenje od zla i od smrti te ulazak u Obećanu zemlju, a to je život koji daje Bog. Sva liturgijska čitanja ukazuju na ispunjenje Božjih obećanja danih svojem izabranom narodu.

Stari su hrvatski pisci Uskrs nazivali **Vazmom**, što je izvedenica od grčke riječi "azima" - "beskvasni kruh", a upotrebljava se za židovsku Pashu kojoj je Krist svojom smrću i svojim Uskrsnućem dao novi sadržaj. Hrvatska riječ Uskrs vuče korijene iz praslavenskog u kojem je glagol *krъsnoti značio rasti i razvijati se. Židovska Pasha (hebrejski: Pesah = prolaz) je komemoracija izlaska iz Egipta, odnosno noći u kojoj je Jahve udario Egipćane, a poštedio Hebreje. Židovi toga dana slave pashalnu večeru (Seder) i tijekom cijeloga tjedna blaguju beskvasni kruh kakav su jeli po izlasku iz Egipta. Pashalnu večeru slavio je i Isus sa svojim učenicima: to je bila njegova Posljednja večera na kojoj je ustanovio Euharistiju.

Veliki četvrtak

Na Veliki četvrtak prije podne ne slavi se sv. Misa. Uskrsno trodnevlje počinje u četvrtak Misom večere Gospodnje tijekom koje se čita izvještaj o židovskoj Pashi (Knjiga izlaska 12,1-14), zatim tekst sveto-ga Pavla o posljednjoj večeri (1 Korinćanima 11,23-26) i evanđelje Pranja nogu (Ivan 13,1-15). Poslije euharistijskog slavlja, Presveti oltarski sakrament iznosi se iz Svetohraništa te počiva na posebnom mjestu gdje vjernici u sabranosti mogu razmatrati Isusovu agoniju u Maslinskom vrtu i njegov poziv: „Bdijte i molite“.

Poslije podne, hodočasničke su skupine slavile liturgiju Velikog četvrtka na raznim jezicima. Misu Večere Gospodnje u župnoj

crkvi na hrvatskom jeziku predslavio je župnik fra Petar Vlašić, a noćno klanjanje od 22.30 h do 24 h predvodio je fra Miljenko Šteko.

Veliki petak

Na Veliki petak prije podne jezične skupine (engleski, njemački, francuski, talijanski, španjolski, rumunjski, arapski, korejski, češki, slovački, hrvatski) polazile su na Križevac na molitvu Križnog puta svakih pola sata. Molitvu Križnog puta u 11 h na hrvatskom jeziku predvodili su fra Danko Perutina, fra Miljenko Šteko, fra Svetozar Kraljević i fra Stjepan Martinović. Brojni hodočasnici pojedinačno su se uspinjali na Križevac i tijekom poslijepodneva.

Liturgija Velikog petka na raznim jezicima održavala se poslije podne, a na hrvatskom jeziku navečer u 18 h. Predslavio ju je fra Tomislav Pervan. Na Veliki petak čita se odlomak iz proroka Iza-

Snimio foto Đani

Snimio foto Đani

Snimio Stipe Ćavar

ije o Sluzi-patniku (Izaija 52,13-53,12) u kojem su kršćani prepoznali Krista patnika koji je na sebe uzeo grijeh svijeta. Čita se i odlomak iz poslanice Hebrejima (4,14-16; 5,7-9) koji tumači da je Isus veliki svećenik koji nam je po svojoj poslušnosti donio vječno spasenje. Na Veliki petak uvijek se čita odnosno pjeva Muka po Ivanu. Sveopća molitva koja slijedi polazi od najužeg kruga katoličkih vjernika i otvara srce za sav svijet: zagovara za Crkvu, papu, svećenstvo i vjernike, za katekumene, za sve kršćane, za židovski narod, za one koji ne vjeruju u Isusa Krista, te za one koji ne vjeruju u Boga... Slijedi klanjanje križu, a pjeva se himan u kojem Bog svoj narod podsjeća na sve dobro koje mu je učinio i pita ga zašto mu je zlom uzvratilo. Na Veliki petak nema euharistijske službe, nego se vjernici pričestuju hostijama posvećenim prethodnog dana.

Velika subota - Vazmeno bdjenje

Velika subota je dan tišine, nade i iščekivanja. Krist silazi „nad pakao“, među preminule, i na slobodu i svjetlo izvodi Abrahama i sve koji su iščekivali njegov dolazak...

Vazmeno bdjenje započinje kasno navečer. Sukladno crkvenim propisima, ne smije početi prije no što padne noć. U Međugorju su razne jezične skupine slavile liturgiju riječi u poslijepodnevnim satima, a

navečer u 20 h pridružile su se župljanima na uskrsnom bdijenju koje je predstavio župnik fra Petar Vlašić. Propovijedao održao fra Miljenko Šteko.

Vazmeno bdjenje počinje paljenjem nove vatre - novoga svjetla - koje nas podsjeća da je Bog vatra i svjetlo. Na toj se vatri pali uskrsna svijeća koja simbolizira živu nazočnost uskrslog Krista koji je iz smrti prešao u život, iz tame u svjetlost. Nakon toga se pjeva veliki uskrsni hvalospjev u kojem Crkva Isusovu pobjedu nad smrću uspoređuje s izlaskom iz Egipta i poziva na radost. „*Sretna li grijeha po kojem smo zadobili takvog Spasitelja!*“

Biblijska čitanja vazmenog bdjenja evociraju cijelu povijest spasenja. Kad je to moguće, čita se sedam starozavjetnih tekstova nakon kojih se pjeva Gloria koja je bila izostavljena tijelom cijele korizme (osim na Veliki četvrtak), a tada zazvone i svečana crkvena zvona. Starozavjetni tekstovi ukazuju na „zlatnu nit“ koju nalazimo kroz cijelu Bibliju, i objavljuju Božji plan sa čovječanstvom: Stvaranje svijeta i čovjeka - Knjiga postanka 1,1-2,2; Abrahamova žrtva - Knjiga postanka 22,1-18; Prijelaz preko Crvenog mora - Knjiga izlaska 14,15-15,1; Božja ljubav prema Jeruzalemu - Izaija 54, 5-14; Otajstvo vode i Riječi (najava krštenja) - Izaija 55,1-11; Istinska mudrost - Baruh 3,9-4,4; Novo srce i nov duh - Ezekijel 36,16-28. Potom slijedi novozavjetno čitanje koje nam objašnjava smisao kr-

štenja po kojem smo sudionici Kristove smrti i njegova uskrsnuća, a nakon toga se zaori veliki uskrsni Aleluja. Evanđelje govori o ženama koje su htjele pomazati Isusovo mrtvo tijelo, a susrele su ga živog. Poslije čitanja slijedi krštenje katekumena (ako ih ima) i obnova krsnog zavjeta, a nakon toga je euharistijska služba.

U Međugorju se uobičajilo da se te noći od 22.30 h do 24 h održava i klanjanje. Predvodio ga je fra Tomislav Pervan.

Tijekom cijelog Velikog tjedna domaći i strani svećenici proveli su velik dio dana u ispovjedaonicama, a fratri na službi u Međugorju posebnu su pažnju posvetili bolesnim i starim župljanima, koje su ispovijedali kod kuće.

I ove je godine zbog velikog broja vjernika i nedostatka prostora u župnoj crkvi organiziran videoprijenos svih liturgijskih zbivanja, tako da su ih hodočasnici mogli pratiti na velikom zaslonu u novoj dvorani.

Tijekom ovih svetih dana u konceleciji je sudjelovalo 207 svećenika.

Uskrsna nedjelja

Na uskrsnu nedjelju svete su se Mise slavile po uobičajenom rasporedu. Pučku Misu u 11 h predstavio je župnik fra Petar Vlašić, koji je i propovijedao. Čestitao je Uskrs župljanima i zahvalio svima koji su se založili i pomagali tijekom ovih dana koji predstavljaju vrhunac liturgijske godine.

U MEĐUGORJU SMO SVI DOBILI VELIKE DAROVE (I.)

Naša sugovornica Mirjana Dragičević-Soldo rođena je 1965. u Sarajevu. Svakodnevna ukazanja imala je do Božića 1982., kada joj je Kraljica Mira dala deset u tajnu te obećala kako će joj se ukazivati do konca života svakog 18. ožujka. Od 2. kolovoza 1987. svakoga drugog u mjesecu Mirjana čuje Gospin glas te je također vidi. To ukazanje zapravo je molitva za one koji još nisu upoznali ljubav Božju. **Privedio Krešo Šego**

Mirjana, dopustite, za početak, ovo pitanje: Često smo u prilici čitati ili slušati - zašto je Gospa izabrala upravo Bijakoviće, Podbrdo, župu Međugorje i vas šestero za svoja ukazanja? Na pragu smo dvadeset sedme obljetnice ukazanja pa nam kažite jeste li Vi shvatili odgovor na to pitanje, zašto Bijakovići i zašto upravo vas šestero?

Jedanput smo mi vidioci pitali Gospu zašto je odabrala naše selo i nas šestero. Bilo je to onih prvih dana. Ona je rekla da je upravo ovdje našla vjeru, i to je sve što je kazala u svezi s mjestom ukazanja. A kad smo je pitali zašto je izabrala nas šestero, jer mi smo bili kao i sva ostala djeca u selu, ni po čemu se nismo isticali, Gospa nam je rekla da nas je izabrala jer joj trebamo upravo takvi kakvi jesmo i to je bilo sve što je rekla u svezi nas. Iskreno govoreći, o tome i ne razmišljam jer kad svojoj Majci, Božjoj Majci kažeš *da*, onda i nemaš vremena razmišljati zašto ovo, zašto ono. Prepuštiš se u njezine ruke jer znaš da si tu najsigurniji i da ti ona želi samo dobro. I činiš, pokušas činiti ono što ona želi od tebe, uz molitvu, post, pokoru. Pokušas odgovoriti na ono što ona traži. To bih preporučila svima jer mnogi koji dođu u Međugorje gube vrijeme postavljajući pitanja - zašto, zašto...? Nemoj pitati zašto već pokušaj slijediti ono što ti Bog preko svoje Majke govori jer te to sigurno vodi k Isusu i spasenju.

Gospa nas je izabrala upravo takve kakvi jesmo

U svezi tih pitanja postoji jedna simpatična zgodna s pokojnim fra Slavkom. On je godinu dana pokušavao napraviti sastanak sa svih nas šestero vidjelaca. Kad je jedanput došao kod mene bio je ljut i pitala sam ga: *Velečasni, što je Vas toliko naljutilo? Kako me nešto takvo možeš pitati?! Da sam ja Gospa, nikad, ama baš nikad vas ne bih izabrala.*

I za mene je znak da je ona stvarno u Međugorju to što je izabrala vas šestero jer samo ona to može učiniti, odgovorio je, pola ljutito pola u šali fra Slavko.

Kad se vratite u lipanj 1981., tada ste imali šesnaest godina, jeste li uopće pomišljali da će ukazanja toliko trajati i da će unijeti tolike promjene u našu župu, ali i u svijet?

Tada, kad su počela ukazanja, razmišljala sam samo o tome kad će sutra i kad ću opet vidjeti Majku Božju, jer vidjeti je za mene znači biti u raju. Kad o tome govorim, uvijek navodim ovaj primjer: Ja imam dvije kćerke. Kažu da je majčinska ljubav, ljubav prema djetetu, osim one prema dragom Bogu, najjača, ali dok sam s Gospom ne sjećam se ni svoje djece. Zato tih prvih dana, dok nisam znala ni za Lurd ni za Fatimu ni za to da se Gospa može uopće ukazati, nisam razmišljala što će se dogoditi. U meni je jedino bila želja: *Nemoj nas ostaviti, dođi i sutra.*

Na Ivandan, 24. lipnja te 1981. išli ste s Ivankom u šetnju i najedanput ste ugledale Ženu s djetetom. Na Ivankine riječi da vidi Gospu Vi ste pokazali nevjericu u smislu ta gdje će se nama ukazati Gospa. Kad ste povjerovali da je to stvarno Majka Božja?

Kao što sam rekla, do tada nisam ni znala da Gospa može doći na zemlju. Molila sam svaku večer krunicu, išli smo na Misu, ali nisam znala te stvari i kad mi je Ivanka rekla da vidi Gospu, ja jednostavno nisam ni gledala u pravcu koji mi je pokazivala. Čak sam joj i pomalo drsko rekla: *Jest, Gospa nema ništa drugo raditi pa je došla k meni i tebi.* Roditelji su nas učili Božjoj zapovijedi *Ne izusti imena Gospodina svoga uzalud*, a Ivanka mi govori *eno Gospe u brdu*. Ona je za mene u tom momentu bila grješnica, i ja sam je ostavila i htjela sam se vratiti u

selo. Ali, čim sam došla do prvih kuća, u sebi sam osjetila toliko jak poziv da sam se morala vratiti. Kad sam se vratila, Ivanka je stajala na istom mjestu. Tada mi je rekla: *Pogledaj sada, molim te.* Vidjela sam Ženu u dugoj sivoj haljini kako drži dijete u naručju. Odmah sam znala da je to Majka Božja, jer ono što me je obuzelo - milina, ljepota pa i nerazumijevanje: otkud to meni, otkud da je ja vidim; nisam ni sekunde dvoumila. Znala sam da je to ona.

Silom sam odvedena u Sarajevo

Kako ste se Vi i Ivanka zatekle na toj stazi u Podbrdu? Netko kaže da ste išle po janjce, netko da ste išle u šetnju?

Ivanka je bila iz Mostara, a ja iz Sarajeva. Jednostavno smo se htjele narazgovarati kao što šesnaestogodišnje djevojke vole razgovarati i povjeriti se jedna drugoj. Bilo je važno da nam nitko ne smeta, i zato smo otišle u šetnju na tu stranu sela.

Zapravo, Vi ste tada, kao i svakog ljeta, bili u Bijakovićima na raspustu. Kad ste se vratili u Sarajevo?

Ja se nisam htjela vratiti u Sarajevo jer sam mislila ako odem u Sarajevo, ne ću imati ukazanja. No, i Vi se sjećate, to je bilo vrijeme komunizma i mene je policija silom vratila u Sarajevo, morala sam napustiti Međugorje. Oni su me natjerali na to. U Sarajevu sam imala ukazanje istog dana kad sam došla, u isto vrijeme kad i ostala djeca u Bijakovićima i Gospa mi je davala istu poruku kao i njima ovdje.

Kako dalje teče Vaš život u Sarajevu, s obzirom da su vidioci, ali i njihovi roditelji, progonjeni? Novine su pisale, a radio i televizija govorili, da ste sve izmislili, vlasti su tražile da prestanete o tome pričati?

Ipak je ovdje bilo mnogo lakše, svi su jedan narod, svi su katolici. Meni je bilo drukčije jer sam bila sama, prije ukazanja išla sam u gimnaziju koja je slovila kao najbolja u Sarajevu, ali su me odmah, uz ružne riječi, izbacili iz nje i otac me je uspio upisati u jednu drugu gimnaziju, u razred koji su pohađali učenici izbačeni iz ostalih pet gimnazija u tome gradu. Možete misliti kako sam se osjećala; svaki dan su pisali nešto ružno, mogla sam čitati u novinama kako sam unuka ratnog zločinca te da je Gospa izmišljotina nacionalista, a ja sam samo vjernica koja voli sve ljude, bez obzira na vjeru. Tomu nas i Gospa uči, da smo svi braća i sestre, da u svima moramo vidjeti Isusa Krista.

la probleme, zapravo moji problemi mi nisu bili važni. Mislila sam: Vidjela sam Gospu i tako mora biti. Imala sam tu utjehu, ali mi je bilo teško gledati roditelje i svoga malog brata kako pate i plaču. Roditelji su trpjeli progone, prijetili su im otkazom na poslu, ali Bog nam je u svemu pomogao. Zaista sam u svemu vidjela Božju pomoć, otvarala su mi se vrata za koja sam mislila da ih nikako neću moći otvoriti; kad sam mislila da sam sama, uvijek bi se našao netko tko će pomoći. U tome sam vidjela kako Majka Božja djeluje preko raznih osoba.

Jeste li tada češće dolazili u Međugorje?

Što Vas je najviše peklo i boljelo s obzirom na tolike riječi pune prijetnji i kako ste sve to trpjeli?

Sve sam trpjela uz molitvu. Meni je tih ljudi uistinu bilo žao. Dok su oni psovali, prijetili i galamili - ponašali su se kao u filmovima, jedan je bio ljubazan, drugi drzak - nekako sam naučila kako treba s njima razgovarati i kako se ponašati. Dok su oni to činili, mislila sam: *Bože moj, kako su ovi ljudi nesretni, kako nemaju mira, kako imaju bol u sebi.* Osjećala sam da se na drugoga mogu istresati samo duboko nesretni ljudi i molila sam iz srca za njih, da im Bog dadne da i oni pronađu mir, jer kad imadnu mir ne će biti takvi, shvatit će. Nikada nisam mrzila, nikada.

Gospa je rekla da će u Međugorju dovršiti ono što je započela u Fatimi

Gotovo na vlas su jednake reakcije vlasti, civilne i crkvene, na izjave da se nekomu ukazuje Gospa, od Lurda i Fatime do Međugorja. Uvijek je riječ o istim argumentima - da vidioci izmišljaju i lažu, da su podgovoreni, da su bolesni... Zbog čega takve reakcije?

Ja volim da je naša Crkva oprezna jer u svijetu ima toliko ukazanja koja dođu i prođu, ispostavi se da nisu istinita. Mene nikada nije plašilo to što Crkva čeka i što Crkva ispituje jer znam što vidim, a moja Crkva će, kad dokaže što vidim, priznati to što vidim. Kad razmišljam o tome, mislim: *Gospo moja, ja činim što ti od mene tražiš, a Crkva i svećenstvo - to je tvoja odgovornost, ti znaš kako ćeš s njima i to prepuštam tebi, ti ih vodi.* To sam posve prebacila na našu nebesku Majku, neka ona to rješava.

U početku mi je bilo teško što nam ljudi ne vjeruju, što govore da izmišljamo. No, s vremenom je to prestalo, ali žalim ljude koji tako i dalje govore, koji razmišljaju je li ili nije sve istina, a Gospa ti pruža ruku da te dovede do spasenja. Zašto gubiš vrijeme? Također sam često postavljala pitanje: Zašto bih ja to lagala? Da lažem, bila bih nenormalna osoba, a čak su liječnici i u komunizmu kazali da smo normalni. Imati lijep život, s roditeljima sam živjela devet godina kao jedino dijete, držali su me kao malo vode na dlanu, i zašto sve to okrenuti za sto osamdeset stupnjeva, zašto unijeti nemir, brige, patnju, bol - zašto? Uvijek sam htjela pitati one koji kažu da je to laž - a zašto bih lagala!? Što se time može postići?

Uspoređujući ukazanja u Međugorju s najpoznatijima u svijetu, prepoznajemo velike sličnosti ali i različitosti. Ponajpri-

Po mene su svaki dan dolazili iz republičkog SUP-a, vodili su me na razgovor i ispitivanje i tražili da napišem, da potpišem kako je sve to u Međugorju izmislio fra Jozo Zovko. Ja sam mislila da treba govoriti samo istinu i objašnjavala sam im da fra Jozu nisam ni poznavala, on je međugorski župnik postao koncem 1980., a ja sam na raspust došla tek u lipnju 1981., kad je fra Jozo bio u Zagrebu. Dogle se dakle uopće nisam ni sreća s fra Jozom i to sam im uporno govorila, a oni su uporno prijetili, ponovno me odvodili. Bilo me je stid u školu donijeti ispričnicu iz SUP-a, kao da sam najteži kriminalac.

Bilo mi je žao onih koji me ispituju i prijet

U svemu tomu imala sam pomoć, najprije od svojih roditelja. Oni su mi govorili da uporno govorim istinu, a oni će biti uz mene i Bog će nam pomoći. I stvarno, tako je i bilo. No, nisam samo ja ima-

Ja sam dolazila, ali me je policija uvijek vraćala. Sjećam se, jedanput je bilo jako ružno, bilo je psovke, prijetnji, vike i kad su me doveli do našega stana, majci sam rekla: *Mama, da samo znaš što su mi radili,* a ona mi je očima davala znak da šutim, da ne govorim, jer je sve moglo biti i gore. Ali sve prođe. Ako je nešto od Boga, nitko to ne može zaustaviti.

Je li Vam, odvojenoj od ostalih vidjelaca, bilo teško? Kako su dalje tekla ukazanja?

Na neki mi je način bilo teško, ali nitko nije važan kao Majka Božja. Bila mi je važna samo ona i što će ona reći te što ja trebam činiti. Lijepo je biti s ostalim vidiocima, ali mi je bilo važno biti s njom, nju vidjeti i zato nisam htjela ići u Sarajevo - mislila sam ako odem da je neću vidjeti, da će prestati ukazanje. Ništa drugo nije bilo važno.

» je mislim na broj vidjelaca, brojnost poruka, brojnost ukazanja i vrijeme koje traju. Jeste li razumjeli zašto toliko dugo traju ukazanja?

Na taj način Gospa nas preko velike ljubavi Božje, ljubavi našega Oca, priprema za sve što se treba dogoditi, jer ona je rekla: *Ono što sam počela u Fatimi završit ću u Međugorju, moje će Srce pobijediti.* Ona nas priprema za tu pobjedu, a kad se počnu odvijati te stvari onda će ljudi shvatiti zašto je izabrala 18. ožujka, zašto ukazanje svakog drugog u mjesecu, shvatit će važnost tih datuma i zašto se ukazuje toliko vremena, zašto toliko vidjelaca.

Vidite li Vi sada taj dovršetak, događa li se sada, ili je on pred nama, u budućnosti?

Vidim male naznake svega toga, one već postoje, stvari se polako pokreću. Najbolje će me žene razumjeti - kad mi hoćemo temeljito očistiti kuću, najprije napravimo veliki nered, izmaknemo sve, kauče, komode, stolove, stolice, ništa ne ostane na svome mjestu. Tko gleda sa strane samo može reći koliki je to nered, ali kad sve vratimo na svoje mjesto, sve se blista. Dakle, ako hoćemo napraviti red, najprije treba napraviti veliki nered. Ja vidim naznake svega toga.

Osnovne Gospine poruke u Međugorju su mir, vjera, obraćenje, molitva, post. Koliko su ljudi razumjeli svaku od tih poruka i možete li reći da nismo bili gluhi? Ili ih svakog dana treba iznova ponavljati?

Sjećajući se onih prvih dana, najprije mojih sumještana iz Podbrda koje sam najbolje poznavala, mogu reći da su sve prihvatili otvorena srca. Pomagali su nas, kri-li, štitili koliko su god mogli, rekli su *da* Gospi, a ja mislim da svatko treba sam sa sobom sjesti i sam sa sobom razgovarati i sam sebe pitati koliko je on odgovorio na Gospine pozive i koliko čini. Ja ne volim kada ljudi pričaju o drugim ljudima. Ja volim kada ti pričaš o sebi. Gospa kaže: mir, molitva, post, pokora, i važno je koliko ja to činim, jer ako u tišini svoga doma ja to činim, onda ću to proširiti na obitelj, znat ćemo to prenijeti i proširiti na susjede, na selo, na državu... ali samo ako polazimo od sebe, a ne od drugih. Dakle, važno je kako ja prihvaćam, a ne što drugi čini. Mislim da Gospa od nas ne traži molitvu i post radi molitve i posta, već da nas molitva i post nauče nečemu, a to jest da nas nauče ljubiti. Ona je u jednoj poruci rekla: *Moje je ime Ljubav! Došla sam vas naučiti činiti ono*

što ste zaboravili, da ljubite. Molitva i post nas vode k tome, jer najvažnija Isusova zapovijed je ljubite Boga, ljubite bližnje. Mislim da Gospa želi da do toga narastemo, da ljubimo ljude, da u njima vidimo Isusa Krista. Stoga uvijek ponavljam da trebamo polaziti od sebe. Ne znam kako su drugi to prihvatili i ne znam kako su drugi na to odgovorili, jer to dragi Bog zna. Svatko će odgovarati za sebe. Kad ja i Vi sutra dođemo pred dragoga Boga, on me ne će pitati kakvi ste Vi, već kako sam ja odgovorila.

Ivan Pavao II.: Međugorje je nada za cijeli svijet

U Međugorju smo svi dobili velike darove, duhovne i tvarne. Sjećam se kad sam kao dijete dolazila na raspust, kako se živjelo prije ukazanja i kako smo se uz Gospu, uz njezin kruh svi digli. Svi bismo na tome trebali biti zahvalni našoj dragoj Majci i svojim joj djelima, a ne pričom pokazati da jesmo zahvalni. Znači da svi hodočasnici, kad dođu, osjećaju da su došli kući, k svojoj Majci, da u nama vide Gospu, njezine poruke, da ih čitaju u nama. A ne, kao što je bilo sada za Uskrs, zaista to moram spomenuti. Kad sam prošla kroz Međugorje, srce mi je stalo kad sam vidjela otvorene suvenirnice. U Međugorju za Uskrs! Svi živimo od Gospe, a kakav primjer dajemo drugima? Bog će ti dati blagoslov, sutradan ćeš zaraditi tri puta više. Da se mene pita, restorani petkom uopće ne bi nudili meso na jelovnicima, jer treba i na taj način pokazati gdje živimo, moramo biti primjer cijelomu svijetu, da u nama gledaju ono što Gospa govori. Kad sam bila kod pokojnog pape Ivana Pavla II. rekao mi je: *Čuvajte mi Međugorje, Međugorje je nada za cijeli svijet.* A da li mi to zaista i činimo, dajemo li tu nadu za čitav svijet? Zaista nikoga ne želim kritizirati ni osuđivati, ali želim svakoga pozvati da razmisli, da iz srca razmisli je li u redu to što činimo i jesmo li mi primjer onoga što Majka govori.

Pokojni fra Slavko je sanjao da se oni trenutci kad se Gospa ukazuje, dvadeset minuta do sedam, i na vidljivi način vide i poštuju, da tada sve prestane raditi, a ljudi u tišini mole.

To bi zaista bilo Međugorje, to bi bilo ono što hodočasnici od nas očekuju. Ponavljam, svi mi ovdje jedemo Gospin kruh pa dajmo i pokažimo da ga jedemo, pokažimo da smo toga dostojni. Zamislimo tu milinu, da se poštuje to vrijeme, da se poštuje nedjelja, dan Gospodnji i da to ljudi

koji nam dolaze vide, to bi bilo prekrasno. Molimo se za to.

Svakodnevno se od vas traži svjedočenje Gospine poruke, susret s hodočasnici; vidioci su, premda danas zreli obiteljski ljudi, potpuno predani životu s porukama.

Uz Božju pomoć, uz molitvu, pokušavam činiti sve što Gospa traži od mene. Molim za to. Znam da mogu moliti bolje i da mogu biti bolja osoba, znam da bolje mogu pristupiti hodočasnici. Svi možemo biti bolji, a u Međugorju smo i odgovorni za svoje postupke prema hodočasnici.

Pomislite li ikada: Bože moj, što je meni ovo trebalo?

Nisam nikad pomislila tako nešto jer to nikad nisam tražila, to je od Boga. Jedino kad sam na kraju snaga, ponekad kažem: *Bože moj, kako si ti ovo mogao meni povjeriti, što si vidio u meni, vidiš da ja to ne mogu.* A onda nastavim: *Oprosti mi, znaš da to ne mislim u srcu.*

Kod Boga i Gospe nema povlaštenih

Kod Boga smo i ja i Vi i svi drugi ljudi jednaki. Kod Boga i Gospe nema povlaštenih, to sam naučila u ukazanjima, pogotovo u prvom mjesecu ukazanja kad sam bila u Sarajevu. Mislila sam, kad su me odvodili na razgovore, kad se vratim meni će moja Gospa reći *Ne boj se, sve će biti u redu, ja sam s tobom...* Ali ništa od toga. Dobila bih poruku kao i oni u Bijakovićima, sve isto, i bila sam nekako jadna, osjećala sam se sama, ostavljena. Poslije mjesec dana samu sam sebe upitala o čemu ja to pričam - ta za Boga nema povlaštenih. Ako ti je teško, uzmi krunicu, moli Boga, posti i Bog će biti uz tebe. I zato mislim da smo svi Bogu isti, samo što nas uzima za različite misije. Nas šestero uzeo je da preko nas da poruku, ali Gospa uzima sve vas, njoj trebaju apostoli. Ona je rekla u jednoj poruci od drugoga u mjesecu: *Draga djeco, ja sam vas pozvala, otvorite mi svoje srce da od vas napravim svoje apostole.* Znači svi smo važni za dragoga Boga i oni koji misle da smo mi vidioci važniji od drugih, to je posve pogrešno. Hodočasnike i sve ljude Bog jednako voli. Ako majka ima petero djece ne će ona voljeti jedno dijete više od drugoga, voli ih sve, premda svako na drukčiji način. Pristupa im na različite načine, ali ljubav je ista. Zato sebe ne smatram kao nešto više. Ista sam kao i sve majke i žene u Međugorju.

(Svršetak u sljedećem broju)

„EVO SLUŽBENICE GOSPODNJE, NEKA MI BUDE PO TVOJOJ RIJEČI!“ (LK 1,38)

fra Miljenko Šteko

Evo službenice Gospodnje. U ovaj Marijin odgovor stapa se silno bogatstvo biblijskoga govora. Kad Bog u Bibliji nekoga naziva „slugom“, taj izričaj označava prije svega onoga tko je pozvan biti suradnikom u Njegovu naumu. U najotajstvenijem vidiku ispunjenja nauma On šalje svoga Sina, Slugu Božjega, koji izvršava otkupiteljsko poslanje. Krist svojom žrtvom okajava sva uskraćivanja služenja, te nas izmiruje i pomiruje s Bogom.

Znamo da se Izabrani narod već s početka poziva iznevjerava služenju (Pnz 9,24; Jr 7,25) i biva kažnjen izgnanstvom (Jr 27,6). No uvijek ostaje netko tko je spreman služiti (Ez 34,23). I sve tako, uz bolne padove i podizanja tolikih Izabranja, Isus će konačno na sebe uzeti poslanje Sluge - u najuzvišenijem smislu, da bi darovao i svoj život za otkup neposlušnih grješnika (Mk 10,43; Mt 20,26), koje uvodi u svoju slavu prošavši kroz smrt Sluge. Riječi: „Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život...“ (Mk 10, 45) - to zorno pokazuju.

Marija, premda je tijesno povezana s Isusom, ostaje jedno od nas stvorenja, jedna od onih koji vjeruju, koji mole, koji se priklanjaju Božjoj volji. Pa ipak, postoji jedna jedincatost koja proizlazi iz njezina poziva i njezina odnosa s Kristom: to je jedinstven odnos, jer je samo ona Majka Spasitelja.

Neusporediva jedincatost poziva da bude uz svoga Sina jedinca, kao majka, podudara se s neusporedivom jedincatošću sudjelovanja u poslanju Sina Spasitelja. I to ne kao ona koja zajedno s njim spašava, već kao ona koja je, zadobivši od njega spasenja, od njega pozvana biti *za nas* (Moioli). Tu jedincatost nitko drugi ne može s njom dijeliti.

A opet, sve prožeto dubokim služenjem koje u vjeri pobjeđuje prepreke i ograničenja. Evanđelje vidi Mariju vjernicu, službenicu čija vjera prolazi mnoge nejasnoće. Isus već od navještenja stoji pred Marijom kao predmet njezina vjerovanja obasjana porukama što korijen drže u proročanstvima Staroga zavjeta (usp. T. R.). Već od navještanja Marija se susreće s vlastitom smetenošću (Lk 1,29), poteškoćama (Lk 1,34). Prolazi zatečenost Šimunovim proročanstvom (Lk 2,33), neshvaćenost Isusovim ri-

ječima u Hramu (Lk 2,50). Jednostavno stoji pred misterijem - dubokim, neistraživim ljudskom poimanju. I sve čuva u svom srcu (Lk 2,19,51). I na koncu, unatoč svemu, Marija ostaje vjerna službenica sve do križa i nakon križa u novoj misiji i poslanju. U njenom se služenju ostvaruje misterij blaženstava vjere. Ona je bezuvjetno spremna služiti Gospodinu, klanjati mu se, živjeti po njemu, po njegovu naumu.

Marijin odgovor svojstven je onome koji može prihvatiti nepredvidivu Božju ponudu, jer je otvorena za prihvaćanje saveza, u potpunom predanju i služenju.

U Marijinu se odgovoru nalazi poziv, vidik i vrijednosni kriterij i za naš život. A to je poziv u kojem se može shvatiti da je život puno širi i dublji od logike vlastite prosudbe i vlastitoga prava. Marija pokazuje da je moguće osporiti tu istu logiku kao jedino mjerilo djelovanja. Može se, uči nas Marija, izgubiti *svoje pravo* i kazati: evo me, spreman i spremna sam služiti, Gospodine, osporavajući logiku ovoga svijeta (Moioli, usp. 1 Iv 2,15).

A kako je to moguće? Eto, upravo je to i Marija pitala. I našla odgovor u vjeri, u kojoj Bog postaje posljednji i konačni tumač čovjeka i povijesti.

I dok mi tražimo tumačenje, vlastiti obzor, put, signal, Marija nas upućuje na euharistiju, Klanjanje Isusu u Presvetome oltarskom sakramentu. Klanjajte se srcem momu Sinu!

Međugorska duhovnost izrasla uz Gospinu blizinu pomaže obratiti se Gospodinu Isusu i zajedno s hodočasničkim rijekama, u zajedništvu vjere, iskusiti okus, boju, život, ljepotu i smisao jednostavne i duboke kršćanske pobožnosti. Takvo se iskustvo događa u služenju Riječi koja je nekoga dotakla i pozvala svojom čujnošću, nekoga vidljivošću, a sve u nutarnjoj povezanosti sa sakramentalnim životom.

POUZDANJE U PROVIDNOST

Prirredila Lidija Paris

Petnaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, održao se u Međugorju od 2. do 6. ožujka 2008. U radu seminara sudjelovalo je 125 voditelja i organizatora iz 15 zemalja, a cjelokupni program simultano je preveden na engleski, francuski, njemački, talijanski i poljski jezik. Tema susreta bila je: „Pouzdanje u Providnost“ (Mt 6,26-34).

Svaki dan seminara započinjao je polusatnim klanjanjem pred Presvetim. Tijekom susreta sudionici su molili kronicu na Brdu ukazanja i Put križa na Križevcu, a svake su večeri sudjelovali u molitveno-liturgijskom programu u župnoj crkvi.

Predavači su bili fra Ivan Dugandžić i fra Ivan Šarčević, a molitveni dan predvodio je fra Ljubo Kurtović. Isti su fratri predslavili večernje svete Mise u župnoj crkvi i propovijedali.

Fra Ivan Dugandžić - hercegovački fratar koji u Zagrebu na Katoličkom bogoslovnom fakultetu predaje egzegezu Novoga zavjeta i biblijsku teologiju, u Međugorju je živio i radio od 1985. do 1988. godine. U svojem predavanju izložio je kako Stari i Novi zavjet te filozofija shvaćaju Providnost. Fra Ivan Šarčević - bosanski fratar koji na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu predaje pastoralnu teologiju i katehnetiku, urednik časopisa „Svjetlo riječi“, svoje je predavanje naslovio: „Providnost između aktivizma i rezignacije“. Poslije predavanja sudionici seminara imali su mogućnost predavačima postavljati pitanja.

Miljenko Musa, predsjednik Društva vodiča pri župi Međugorje, govorio je o nužnosti suradnje organizatora hodočašća s mjesnim vodičima koji jamče dobru suradnju sa Župnim uredom.

Robert Rukavina, predsjednik kršćanske udruge „Kup Karmel“, najavio je drugi Maraton mira koji će se održati 17. svibnja 2008. godine. Maraton se trči na dionici Grude - Međugorje, a utrka građana na dionici Ljubuški - Međugorje.

Upute međugorskih fratara

Jedno poslijepodne bilo je pridržano za rad po jezičnim skupinama. Sudionici

su međugorskim fratrima pismeno uputili svoja pitanja i opaske, a iste je večeri održan susret sa župnikom i međugorskim fratrima.

Župnik fra Petar Vlašić podsjetio je na izjavu kardinala Bertonea da Crkva nastavlja promatrati međugorska događanja te da dopušta hodočašćenje u ovo mjesto. Na službenoj razini, Crkva se prema Međugorju i dalje drži Zadarske izjave hrvatskih biskupa iz 1991.: niti je odbacila, niti prihvatila međugorska ukazanja, nego ih i dalje promatra te dopušta vjernička okupljanja. Župnik je podsjetio i na nedavnu izjavu kardinala Toninija koji poziva na razmišljanje: „Kako to da se u Međugorju događa tako velik broj obraćenja? Ako u to mjesto svake godine dolaze milijuni hodočasnika i mnogi od njih mijenjaju život, posve je bjelodano kako je to djelo Duha Svetoga. Evanđelje potiče na obraćenje, i taj plod nastaje i zrije u Međugorju.“

Fra Petar je organizatorima zahvalio na njihovom angažmanu i upozorio da uvijek

Snimila Lidija Paris

Snimila Lidija Paris

trebaju biti usmjereni prema onom bitnome: neka nikada na prvom mjestu ne bude prestiž, konkurencija ili materijalna dobit, nego Bog, bez koga čovjek ne može.

Napomenuo je da se na području župe Međugorje svete Mise smiju slaviti isključivo na mjestima koja je mjesni biskup odobrio u liturgijske svrhe. To su župna crkva, dvije crkvice u Šurmancima (jedna na visoravni, jedna u dolini Neretve) i crkva na Vionici. Naglasio je i da svi fratri na službi u Međugorju imaju sve pastoralne ovlasti. Organizatore je pozvao na poslušnost Crkvi, što je jedini mogući put za sve one koji žele širiti poruku Kraljice Mira.

Župnik je također naglasio i potrebu mudrosti i razboritosti kad se radi o polaganju ruku i o molitvama za iscjeljenje. U Katoličkoj Crkvi tu ovlast imaju samo zaređeni svećenici i to čine u sakramentalnom kontekstu.

Fra Petar je izvijestio i o izgradnji nove sakristije između crkve i vanjskog oltara.

Zajedništvo oko stola: liturgijskog, posnog i svečanog

Kraljica Mira u Međugorju poziva na post srijedom i petkom o kruhu i vodi. Već se nekoliko godina uvriježila praksa da u srijedu tijekom seminara za voditelje svi sudionici zajednički poste o kruhu i vodi. Kruh se peče u kući molitve „Domus pacis“ gdje se inače održavaju seminari posta i molitve.

Seminar je završio svetom Misom zahvalnicom, nakon čega je priređen svečani ručak u jednom međugorskom pansionu.

Snimila Lidija Paris

Snimila Lidija Paris

Poziv

Prvi međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje održan je u Međugorju prigodom 13. obljetnice Gospinih ukazanja, 22. i 23. lipnja 1994. Sljedećih godina susreti su se održavali u Baškoj

Vodi, Tučepima i Neumu, a od 2001. opet u Međugorju. Informativni centar „Mir“ Međugorje njima želi poticati suradnju sa župnim uredom Međugorje i jedinstvo među organizatorima.

Uloga susreta također je usmjeravati, poučavati, savjetovati, ali i ukazivati na eventualne pogriješke ili devijacije u pristupu međugorskim događanjima pa sve organizatore pozivamo da i sljedeće godine sudjeluju u što većem broju.

Snimio foto Đani

MEĐUGORJE JE SVIJETLA TOČKA IZ KOJE SE ŠIRI NADA

Sva ukazanja koja su priznata, ali i ona koja su ostala na rubu, imaju svoj prepoznatljivi kontekst i samo su tako i razumljiva. I u Međugorju je to znakovito.

Razgovarao Dragan Soldo

Fra Ivane, više puta sudjelovali ste u radu ovih susreta. U čemu je njihova važnost?

Susreti su važni iz nekoliko razloga. Prvo, da se ljudi koji se nadahnjuju međugorskom duhovnošću susretnu jednom godišnje, izmijene svoja iskustva i mišljenja, te da ta iskustva ponesu u mjesta gdje rade i žive. Drugo, vrlo je važna stalna povezanost između župe Međugorje i svih centara mira u svijetu.

Pouzdanje u providnost?

Ponekad se taj Matejev tekst shvaća površno. Isusova želja je one koji prihvaćaju evanđelje osloboditi od pretjerane zabrinutosti za materijalna dobra. Svoju brigu trebamo usmjeriti prema onome najvažnijem, a to je kraljevstvo Božje. Takvima Krist obećava da se mogu osloniti na Boga.

Znači da Bog od čovjeka očekuje određeni duhovni napor?

Evanđelje je na prvome mjestu nezaluzeni dar od Boga. Ali Isus od svakoga onoga tko prihvati taj dar očekuje da se svim silama založi da se kraljevstvo Božje počne ostvarivati ovdje na zemlji, među ljudima.

Zanimljiva je usporedba te slike iz evanđelja s međugorskim događanjima. Možete li nam to pojasniti?

U nekoliko Gospinih poruka iz 1984. i 1985. godine bilo je govora o ljudskoj zabrinutosti. U tim porukama župa je upozorena da se ne treba tjeskobno brinuti hoće li moći odgovoriti svom pozivu i poslanju. U tom kontekstu Gospa je preko vidjelaca preporučila čitanje teksta o providnosti koji se nalazi u Matejevu evanđelju. Sjećam se da smo taj tekst čitali u klanjanju pred Pre-

svetim, a posebno je preporučivano njegovo čitanje i razmatranje u obiteljima.

Kada govorite o Međugorju, gledate ga s razine svjetskog fenomena. Također ste kazali da je sve što je bilo vezano za Međugorje doista bilo nepredvidivo?

Kada danas govorimo o providnosti, doista se moglo osjetiti da ova župa cijelo vrijeme živi od Božje providnosti. Osamdesetih godina prošloga stoljeća toliko smo se puta nalazili na prekretnicama. Ljudski gledano, nismo znali kako ići dalje. No uvjerali smo se da sve ide drukčije nego smo mi u svojim uskim okvirima mogli zamisliti i predvidjeti. Teško je sada govoriti kakvo će Međugorje izgledati u budućnosti, ali vjerujem da će biti kao sva velika hodočasnička mjesta koja imaju međunarodno obilježje.

Međugorje je mjesto koje je Crkva davno prepoznala kao mjesto molitve i intenzivnog susreta s Bogom?

Međugorje je doista danas u svijetu poznato i toliko privlači da ponekad ostajemo začuđeni odakle svi ti ljudi dolaze. Upravo se u tome prepoznaje snaga svjedočenja! Ako pođemo od ukazanja, sve drugo počiva na nečijem svjedočenju. Došli su ljudi koji su doživjeli snažno duhovno iskustvo i to su kasnije svjedočili. Našli su se ljudi koji su povjerovali tomu svjedočenju. Možemo govoriti da je Međugorje veliki duhovni pokret u Crkvi.

Kolika je snaga međugorskog duhovnog pokreta?

Postoje neki pokazatelji. Ako, primjerice, u nekoj zemlji kao što je Njemačka, gdje je broj svećeničkih zvanja nizak, imate brojne biskupije gdje je većina zvanja vezana s iskustvima Međugorja, to je jedan od pokazatelja. Ili, primjerice, ako imate tolike žive molitvene zajednice koje se redovito sastaju na molitvu, posebice tamo gdje je molitva gotovo zamrla, tamo gdje su crkve prazne ili se prodaju, može se vidjeti što za takve biskupije i župe znače te žive molitvene zajednice koje su nastale na poticaje Međugorja.

Kako gledate na odnos službene Crkve prema Međugorju?

Logično je da Crkva vrlo ozbiljno i budno promatra sva događanja u Međugorju. No mi možda nekada i previše očekujemo od Crkve. Ona se nije nigdje otvoreno i službeno izjašnjavala o Međugorju. Crkva

Snimila Lidija Paris

Snimio Tvrтко Bojić

u mjestima kao što je Međugorje određeno vrijeme promatra radi li se o zdravoj duhovnosti i pobožnosti koja se u njima gaji. Ako je ta pobožnost zdrava, ona dopušta da se nastavi. U tom smislu treba gledati i na Međugorje. Ne treba očekivati neke velike izjave s vrha Crkve, ali s vrha Crkve se prati sve što se događa u Međugorju. Da se nekim slučajem prepoznalo da se ovdje događa nešto negativno, sigurno bi to na određen način bilo jasno kazano i imalo bi svoje posljedice. Ali već je po sebi dobar znak da Crkva dopušta da se odvija ono što se odvija u Međugorju.

Ukazanja u Međugorju započela su prije dvadeset i sedam godina, kada je svijet još bio duboko svjetonazorski podijeljen. Poruka mira iz Međugorja i dalje je na toj granici i u današnjem vremenu kada se kroje neke nove granice i stvaraju novi svjetonazori. Kako to tumačiti?

To je zanimljivo pitanje, jer sva ukazanja koja su priznata, ali i ona koja su ostala na rubu, imaju svoj prepoznatljivi vremenski kontekst i samo su tako i razumljiva. I ovdje u Međugorju to je znakovito. Ukazanja su počela u jednom trenutku kada se tek naziralo ono što će se za desetak godina dogoditi (rat na području bivše države). Nažalost, to tada nije tako prepoznato. No ne trebamo gledati usko, samo naše područje, nego na razini cijeloga svijeta. U to su vrijeme počela velika događanja u svijetu, rat u Zaljevu te ostali ratovi koji su nastali poslije toga, sve to treba gledati u jednoj slici. Budućnost svijeta danas je doista nejasna. Kamo vodi globalni terorizam kojemu se ne nazire kraj? U tom kontekst treba pažljivo slušati i poruku mira koja dolazi iz Međugorja.

Što Međugorje poručuje današnjem čovjeku?

Nažalost, danas možemo govoriti o sumraku civilizacije. Kada vidimo brojne ovisnosti od kojih ova civilizacije boluje, kao što je spomenuti globalni terorizam, iza svega stoji jedna strašna mržnja globalnih razmjera, ne samo naroda protiv naroda, nego možemo kazati pripadnika jednoga svjetonazora protiv drugoga. Tu mislim na fundamentalizam koji prijete, tako da budućnost svijeta doista izgleda žalosno. U tom kontekstu Međugorje je svijetla točka iz koje se ipak širi nada, zraka mira i nekakva drukčija budućnost od one koju iščitavamo iz sadašnjeg trenutka.

NAŠ BRAT BLIZANAC

s. Dominika Anić

Jedno od snažnijih iskustava susreta učenika s Uskrslim Gospodinom donosi nam Ivan u svom Evanđelju (Iv 20,19-23). Dok su učenici od straha pred Židovima zatvorili vrata, Isus bez straha dolazi i posve suvereno staje u njihovu sredinu, donoseći im poruku mira i ohrabrenja.

Uskrsli razumije prestrašenost svojih učenika, razumije i njihovu potrebu da se zatvore i zaštite od onih od kojih im prijeti opasnost. Razumije njihovu nevjericu, zbunjenost, zatečenost pa i razočaranje novonastalom situacijom. Soba u koju su se zatvorili bila je ispunjena rezignacijom koja bi se dala izreći njihovim riječima: A mi smo se nadali!

Preobražavajuća prisutnost

Uskrsli Gospodin u novonastalu situaciju k svojim učenicima ulazi kroz zatvorena vrata. Svojom nazočnošću razbija nakupine straha, svojom blizinom njihovu tugu preobražava u radost. Obradovaše se učenici vidjevši Gospodina, svjedoči nam Ivan.

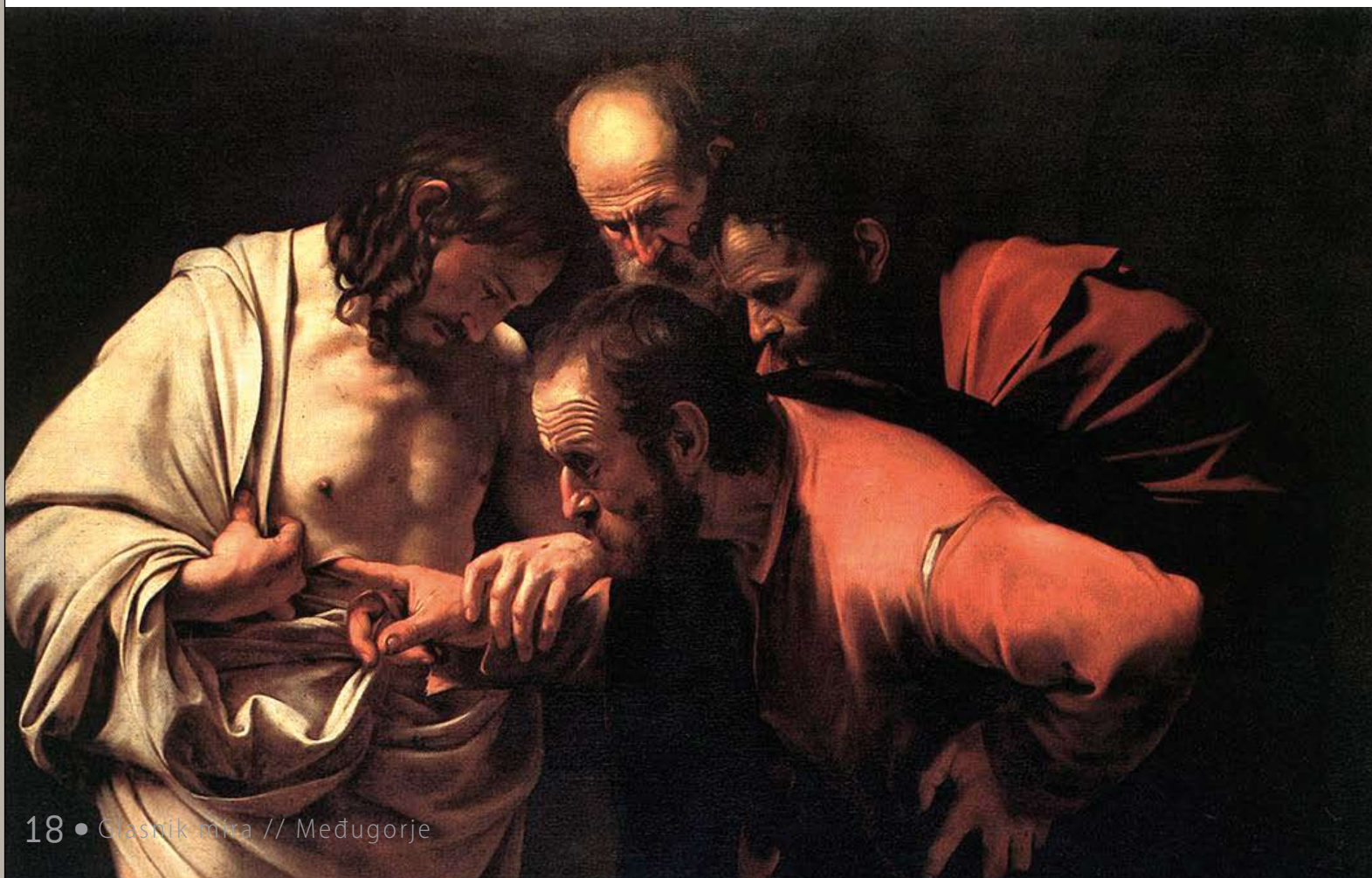
Njihovo razočaranje nad raspetim i zabrinutost za vlastitu budućnost dobivaju sada posve novu dimenziju - preobražavaju se u ganutljivu zahvalnost i veliku radost zbog Učiteljeve ponovne nazočnosti i blizine koju im je iskazao u pokazivanju rana, kako ne bi pomislili da je tlapnja već stvarnost - sigurni su, njihov Učitelj je živ.

Kad su se malo pribrali od šoka, Isus ih ponovno pozdravlja s «Mir vama!». I tada, dahnuvši u njih, daje im poslanje - navješćivati ljudima radosnu vijest o milosrđu Božjemu, o opraštanju grijeha i tajni Božje ljubavi za čovjeka. Poziva ih da iziđu iz svoga straha, iz zatvorenosti i razočaranja te da svjedoče za ono što su vidjeli i čuli, a najviše za ono što su doživjeli.

Tomin put do vjere

U daljnjem tekstu Ivanova izvješća (Iv 20,24-29) susrećemo jednog od apostola koji ne bijaše s ostalima kad se Isus ukazao i pokazivao svoje rane. Bio je to Toma, zvani Blizanac, u čijem liku možemo prepoznati i svoje vlastite sumnje, ali i mogućnost da naša vjera raste kroz osobno iskustvo i susret s Uskrslim. Toma je uistinu naš brat blizanac budući da i nas u našoj vjeri često uznemiruju kojekakve sumnje, strahovi, nepovjerenja ili otvorena suprotstavljanja svjedocima vjere. Lik Tome apostola nam je stoga jako blizak i stvaran, premda bismo ga nekada htjeli previdjeti, ignorirati, zanemariti ili poželjeti da se nikada i ne vrati u sobu gdje se zatvaramo u svome strahu. Iskustvo Tomina susreta s Uskrslim ohrabruje nas da povjerujemo kako sumnja nije grijeh te da smije postojati i u našem životu kao pitanje, kao potraga za višim smislom ili pak poticaj i čežnja za osobnim susretom i osobnom vjerom.

Isus ne ignorira Tominu sumnju, ne prezire ga zbog toga, nego ga prihvaća i s njegovom nevjerom te mu omogućuje da se osobno uvjeri i pomaže mu da njegova vjera dozori do ispovijedi. Nismo sigurni

da još netko od nazočnih nije imao sumnji, ali možda nije bio dovoljno hrabar i iskren da ih izrazi.

Tomina sumnja postaje njegov spasonosni put do vjere i Isus mu to omogućuje dolazeći nakon osam dana ponovno u sobu zbog Tome.

Toma nije samo sumnjivac kakvim ga doživljavamo, nego i čovjek koji se hoće osobno uvjeriti. Ne zadovoljava se time da vjeruje samo ono što mu drugi kažu. Osobno želi vidjeti, sam dodirnuti, opipati. Ako se dublje suživimo s Tominom potrebom, možemo uvidjeti da je to put da i mi kroz priznanje svojih osobnih sumnji naučimo vjerovati u Uskrsloga. Jer i naša vjera treba iskustvo. Često nam se dogodi da ili sebe ili druge na brzinu osudimo zbog sumnji, da ih otpišemo kao nevjernike ili im ne pružimo mogućnost da prođu kroz svoja zdvajanja u strpljivom traganju ili čekanju da prođe tih «osam dana» kad Učitelj sigurno dolazi.

Nismo li svi pomalo siti onih tradicionalnih obreda bez osobnog sudjelovanja, ili folklornog pokazivanja vjere koja nema gotovo nikakve veze s našim svakidašnjim životom, koja se još u njemu nije otjelovila. Siti smo odlazaka na Mise i molitve koje ne dodiruju našu osobnost, gdje ni s čim nismo došli u osobni kontakt, ništa «opipali», ničemu do kraja, egzistencijalno povjerovali. Iz nedjelje u nedjelju sve isto: Uskrsli je u našoj sredini, a mi još uvijek u strahu sakriveni iza «zatvorenih vrata». Zadovoljavamo se mrvicama koje nam priušti blagdansko raspoloženje i obilje. Razgovaramo o nebitnome, novim tehnikama bojenja jaja, uskrskom stolu...

Ponekad prepričavamo i držimo istinitim ono što su nam drugi rekli u samozavaravanju da možemo (pre)živjeti od iskustva vjere drugih ljudi.

Put do osobnog susreta

Čovjekova želja za osobnim susretom s Uskrslim, ona Tomina (ukoliko je imamo), opravdana je. Možemo reći čak i potrebna ako želimo osobno iskusiti čudo ljubavi Božje. U tom slučaju poput Tome trebamo biti hrabri, to jasno iskazati, zamoliti, ali i biti spremni na posve drukčiji i neočekivani Isusov odgovor na naše čežnje i sumnje. Ono što svakako trebamo znati jest da nas Isus ne omalovažava zbog naših sumnji i da posvema razumije našu potrebu za osobnim iskustvom, štoviše

da je duboko poštuje. I onomu tko, makar i u sumnji traži vjeru, Uskrsli će sigurno doći u susret.

Zanimljivo je da su učenici i nakon osam dana još uvijek bili iza zatvorenih vrata. Iako je Uskrsli bio s njima, pokazao im svoje rane, dahnuo u njih, oni su još uvijek skupljeni u svome strahu, još ne mogu izići iz svoje sputanosti. Susret s Uskrslim one večeri još ih nije oslobodio za pouzdanu vjeru. Zato nakon osam dana Isus ponovno dolazi i poziva Tomu koji je bez straha izrazio svoju sumnju pred drugima, neka mu priđe bliže i dodirne rane kako bi se dogodilo čudo osobne vjere. Toma na taj dodir pada na koljena pred Gospodinom i odgovara isповijesću: «Gospodin moj i Bog moj!» Gotovo da bismo se usudili reći kako se «isplatilo» sumnjati da bi se došlo do tako jasnog iskustva vjere, koja je uvijek stvar pojedinca koji uviđa tko je Bog i tko je Isus Uskrsli u njegovu konkretnom svakidašnjem životu.

U izričaju «moj» krije se snaga dubokog osobnog odnosa, odnosa nježne ljubavi, odnosa koji je izrastao iz iskustva susreta, prošao kroz oganj sumnje i nevjere da bi dorastao do čiste, gole vjere koja spašava, koja vjernika baca na koljena pred onim kojem se vjeruje i kome se bezuvjetno predaje.

Nevezanje za iskustvo

Isusovo ljubavno prihvaćanje Tomina presmionog zahtjeva za dodirnom za Tomu postaje znak ljubavi koja preobražava i uvodi ga u stvarnost vjere kroz osobno iskustvo blizine i intime s Uskrslim Gospodinom. Ali koliko god snažno i spašavajuće bilo to iskustvo, Isus ne želi da se mi uz njega slijepo vežemo. Istina, ono spada u naš put vjere, ali ga ne određuje: Ne može se silom iznuditi i ne može obuhvatiti Boga kakav je u sebi. On daleko nadilazi svako naše iskustvo i uvijek nam se daruje nov i na nov način. Zato nas ne spašava naše iskustvo, nego Uskrsli koji nam daje da kroz iskustvo imamo predokus onoga što jest. Kroz ovo Tomino, ali i kroz naše osobno iskustvo vjere, spoznajemo da ono biva dvojako. Ima trenutaka kad kao i Toma imamo milost dodirnuti Uskrsloga u svojim (njegovim) ranama, biti mu blizu, pasti pred njim na koljena... ali i da vidimo, a opet ne vidimo. U našu vjeru spadaju i trenutci kad ništa ne vidimo i ne osjećamo, kad nam

se Bog čini dalek i šutljiv. Kad nas ostavlja u našim sumnjama i kad naša «osmina» iščekivanja Njegova dolaska biva jako duga i neizdrživa. I tada je potrebna vjera. Duboka vjera koja nadilazi svako iskustvo. Gola vjera u tami (ne)vjere. Vjera koja vrlo često biva i (ne)iskustvo. Unatoč svome strahu, zatvorenosti i tami ako mogu povjerovati da je Uskrsli u mome središtu, ja u svojoj svakidašnjici mogu živjeti blaženstvo Božje blizine - svoj osobni Uskrs. Toma je naš brat blizanac. A Isus je naš Gospodin.

USKRSLI

Uskrsli,
znam da nikada me prezreo nisi,
nikada odbacio zbog sumnji mojih.
Ni onda kad sam usred zloće
posumnjala u smisao dobrote;
ni onda kad sam u strahu za vlastitu kožu
iza vrata sakrivala i sebe i svoju sjenu;
ni onda kad sam od mjesta svog razočaranja
bježala nezrelom početku lažnih zaštita.

Uskrsli,
strpljivost tvoja neumorno je
nad krhkošću mojom bdjela,
i nad sumnjama mojim,
i nad licemjerjem okovanom vjerom,
nad uzaludnim nadama,
nad nevjerom,
nad bijesom zastrtim očima.
I tada ti si uporno koračao uza me,
razgarao mi srce, otkrivao «pisma»,
lomio se i darivao kao kruh.

Uskrsli,
ljubazan si bio i sa stražarima mojim.
njima sam zapovjedila da kamenom čuvaju
lažnu sigurnost moju
i ustajali grob mojih iluzija i obmana.
S lakoćom odvaljivao si kamenje s moga srca.
I moja «Galileja poganska» procvjetala je
poradi tvoga pohoda.

Uskrsli,
koliko puta očima mi i srcu
uskraćeno bješe prepoznati te,
među svojima u sivoj stvarnosti -
dok si me kao Tomu, brata mi blizanca, zvao -
zvao da bez straha dodirnem tvoje rane
i da tako dozrije moja vjera
u tebe živoga, uskrsloga Gospodina.

SUVREMENI ČOVJEK JE BEZ KORIJENA

fra Tomislav Pervan

Papa žali zbog zaborava Boga i povijesnoga zaborava suvremene kulture.

Suvremena globalizacija unosi zapadni materijalizam u cijeli svijet.

Papinsko je vijeće za kulturu održalo krajem veljače svoj redoviti godišnji sastanak, a glavna tematika vijećanja bijaše *Crkva i izazov sekularizma*. Sam je Sveti Otac primio sudionike toga sastanka te im uputio svoju prigodnu riječ. Sveti Otac upozorio je na dvije opasnosti koje u ovo doba ugrožavaju suvremeno društvo i kulturu, a nose isto tako i samoj Crkvi veliku štetu, kao što su primjerice zaborav Boga, a potom gubitak povijesne svijesti, zaborav vlastitih korijena. Sekularizacija, koja se nameće svim svjetskim kulturama kao nazor o svijetu i čovjeku bez ikakva odnosa ili poveznice s transcencijom, s Bogom, utječe danas na svaki vidik svakodnevnog života te veoma pogoduje mentalitetu potiskivanja ili posvemašnjeg iščeznuća zbilje Boga iz čovjekove egzistencije i čovjekove svijesti, djelomice ili posvema. Odnosi su to o kojima je Papa još kao kardinal duboko promišljao i u mnogim se prigodama javljao za riječ te isticao nutarnju povezanost vjere u Boga, kulture i njezinih dostignuća.

“Postojeći sekularizam nije samo opasnost koja izvana ugrožava vjernike”, rekao je Papa, “nego se on odnedavna očituje i u samoj Crkvi. On otuđuje od same srži vjere te dubina kršćanskog vjerovanja, a kao posljedica toga, otuđuje životni stil i svakodnevno ponašanje samih vjernika. Vjernici žive u svijetu i nerijetko su obilježeni, doslovce i impregnirani, prožeti kulturom slika koja nameće protuslovne uzore i nudi proturječne poticaje: Bog više nije potreban, ne mora se više na Boga misliti ili se njemu vraćati i obraćati. Povrh toga”, nastavlja Benedikt, “hedonistički i konzumistički mentalitet kod vjernika kao i kod pastira pogoduje i promiče sklonost prema površnosti i ego-centričnosti koji škode crkvenom i vjerskom životu.”

Duhovno propadanje i maglovita duhovnost

Jasne i nedvosmislene su riječi samoga Svetoga Oca pred jednim vatikanskim vijećem, mjerodavnim za dvogovor Crkve s najrazličnijim područjima suvremene kulture, a manje za nutarnji život Crkve.

Benedikt XVI. je u svojoj raščlambi nastavio: “Smrt Boga’ koju su u minulim desetljećima pretkazivali i uvelike najavljaljivali mnogi intelektualci ustupila je mjesto na svjetskoj pozornici sterilnom kultu individualizma. Na tomu kulturološkom zaslону postoji opasnost da čovjek postane žrtvom duhovnoga propadanja te praznine u srcu, što ponekad karakteriziraju religijski nadomjestci i maglovita, nejasna duhovnost”.

Na to treba odgovoriti ponajprije “obranom bitno važnih životnih vrijednosti. One podaruju našoj egzistenciji smisao te ublažuju brige čovjekova srca u potrazi za srećom. Ta potraga za srećom odnosi se na čovjekovo dostojanstvo i njegovu slobodu, na jednakost među svim ljudima te na smisao života i smrti, kao i na

ono što nas očekuje nakon zemaljskog života.” Zato je njegov prethodnik Ivan Pavao II. naglašeno isticao i pozivao da se suvremenog čovjeka susretne na svim poljima kulture te da mu se donese poruka Evanđelja, istaknuo je Benedikt XVI.

Globalizacija, nastavio je Papa, pridonoši činjenici da se unose materijalističke i individualističke sastavnice sa Zapada i u druge kulture. Živjeti “kao da Bog ne postoji” postaje sve više i sve prošire-niji duhovni stav koji počiva na neke vrsti ‘oholosti’ čovjekova uma, premda je Bog stvorio čovjekov um. Stoga je važno da se Vijeće za kulturu i nadalje trudi oko dijaloga između znanosti i vjere. Sekularizacija, naglašava Benedikt XVI., ne služi konačnom cilju znanosti koja je u službi čovjeka, ‘Božje slike i prilike’.

Te je subote Papa govorio o kulturi, o zaboravu Boga u suvremenom svijetu, a dan prije toga primio je u audijenciju i Vatikanski komitet za povijesne znanosti. Tom je prigodom govorio o potiskivanju povijesnih znanosti na rub. Naime, suvremena nezaustavljiva vjera u napredak potiskuje povijest. Društvo koje ne poznaje vlastitu prošlost neotporno je za ideološke

manipulacije, rekao je Papa. Društvo koje nema svoje povijesti gubi temelje i osnovicu suživota te zajedničko nastojanje oko budućnosti.

Papa je, primjerice, kritizirao obrazovne programe za koje povijest započinje s Francuskom revolucijom te time gube iz zrenika cijele epohe. “Kao što gubitak pamćenja kod pojedinca vodi do gubitka vlastitoga identiteta, tako se taj fenomen odražava susljedno i na cjelokupno društvo.” Sjetimo se da su poklonici razuma i slobode imali u lijevoj ruci baklju slobode, a u desnici toljagu (=giljotinu, bajunetu, strojnicu) kojom su s puta uklanjali nepoželjnike. Društvo bez Boga svršava u ratu sviju protiv svih, u općem metežu i bratoubojstvu. Bog Stvoritelj je pozvao i poslao Crkvu i dao joj obvezu braniti čovjeka, čovjekova prava i njegovo dostojanstvo. Stoga su joj na srcu prava čovjeka i njegova humanuma. I zato su joj na srcu istinska povijesna kultura i efektivni napredak u povijesnim znanostima. “Crkva nije od ovoga svijeta”, rekao je Papa, “ali živi u njemu i za njega.” Bitna zadaća crkvene povijesti jest tumačiti i izlagati procese prihvata i predaje kojim se ti-

jekom stoljeća konsolidirao temelj i bitak Crkve. Taj proces tradicije povezan sa stoljetnim blagom iskustava i povijesnog sjećanja tvori za djelovanje Crkve neosporni i neotuđivi izvor nadahnuća.

Doprinos Crkve humanizaciji kulture

Papa je podvukao u oba svoja nagovora sveopće poslanje Crkve u suvremenom svijetu. Crkva je za svijet i u svijetu. U razmjeni pogleda i mišljenja s kulturom i znanostu Crkva se mora brinuti za to da čovjek ne bude iskorijenjen te da ne izgubi svoj zavičaj, ponajprije zavičaj u Bogu čija je slika i prilika, svoj zavičaj u povijesti čija bogata blaga i iskustva nosi Crkva kroz sva stoljeća svoga postojanja. Time je papa Benedikt pokazao što je kršćanski humanizam te koliko Crkva i vjera pridonose humanizaciji kulture, ako djeluje kao kvasac u društvu. Zadaća Crkve nije prilagodba društvu, nego svjedočanstvo i svjedočenje više i veće zbilje koja se objavila u Isusu Kristu. Crkva daje smjerokaze kako izići iz krize. Ona istodobno uči iz svojih pogrešaka kako bi mogla razviti kulturološke silnice u suvremenom društvu.

CVJETNICA - NEDJELJA MUKE GOSPODNJE

Snimio foto Đani

Cvjetnicom ili Nedjeljom Muke Gospodnje započinje Veliki tjedan, vrhunac korizmene pripreve za blagdan Uskrsnuća. Isusa gledamo u veličini njegove svemoćne ljubavi po kojoj kaže: „Polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga.“ (Evangelje po Ivanu 10,17-18)

U svojim porukama Gospa je nekoliko puta govorila o toj duhovnoj pripravi.

„Pozivam vas da se iznova odlučite ljubiti Boga iznad svega. U ovo vrijeme kad se

zbog potrošačkog duha zaboravlja što znači ljubiti i cijeliti prave vrjednote, ja vas iznova, dječice, pozivam da u svojem životu stavite Boga na prvo mjesto. Neka vas Sotona ne privuče materijalnim stvarima, nego, dječice, odlučite se za Boga koji je sloboda i ljubav. Izaberite život, a ne smrt duše. Dječice, u ovo vrijeme, kad razmišljate muku i smrt Isusovu, pozivam vas da se odlučite na život koji je procvao uskrsnućem, i neka se vaš život danas obnovi obraćenjem koje će vas dovesti u život vječni.“

„I danas sam s vama na poseban način razmišljajući i živeći u svom srcu muku Isu-

sovu. Dječice, otvorite svoja srca i dajte mi sve što je u njima: radosti, žalosti i svaku pa i najmanju bol, da ih mogu prikazati Isusu, da On svojom neizmjernom ljubavlju zapali i pretvori vaše žalosti u radost svoga uskrsnuća. Zato vas pozivam, dječice, na poseban način sada da se vaša srca otvore molitvi, da po molitvi postanete Isusovi prijatelji.“

„Pozivam vas na molitvu srcem. Na poseban način, dječice, pozivam vas da molite za obraćenje grješnika, onih koji mačem mržnje i svakodnevnim psovka probadaju moje srce i srce moga Sina Isusa. Molimo, dječice, za sve one koji ne žele upoznati ljubav Božju, iako su u Crkvi. Molimo da se obrate da bi Crkva uskrsnula u ljubavi. Samo ljubavlju i molitvom, dječice, možete živjeti ovo vrijeme koje vam je dano za obraćenje. Stavite Boga na prvo mjesto, onda će uskrsnuti Isus postati vašim prijateljem.“ (25. ožujka 1996., 25. veljače i 25. ožujka 1999.)

U Međugorju liturgija Cvjetnice započinje na prostoru oko temelja stare župne crkve. U procesiji, nakon čitanja evanđelja ulaska Gospodinovog u Jeruzalem te blagoslova grančica, svećenici i narod kreću prema župnoj crkvi gdje se slavi Misa Muke Gospodnje.

U nedjelju 16. ožujka liturgiju je predslavio fra Karlo Lovrić u suslavlju s fra Tomislavom Pervanom. Oni su i pjevali Muku po Mateju uz župni zbor pod ravnanjem sestre Slavice Kožul.

Župljanima su se i ove godine pridružili brojni hodočasnici iz okolnih mjesta i iz inozemstva. Posebno brojni bili su hodočasnici iz Hrvatske, Austrije, Italije i Francuske.

KARDINAL VINKO PULJIĆ: „MEĐUGORJE NADILAZI NAŠU NADLEŽNOST“

UVečernjem listu od 21. ožujka 2008. objavljen je opsežni razgovor Ivana Tolja s kardinalom Vinkom Puljićem, vrhbosanskim nadbiskupom.

Pitanje: Nedavno objavljeni intervju državna tajnika Svete Stolice, kardinala Tarcisia Bertonea, da slučaj Međugorje treba preispitivati, potaknuo je brojna nagađanja. Je li Biskupska konferencija BiH razmatrala to pitanje i hoće li, doista, Međugorje biti ponovno pod službenim promatranjem?

Odgovor kardinala Puljića: „Naša BK nije to razmatrala, jer fenomen Međugorja nadilazi našu nadležnost. Onog trenutka kada Sveta Stolica donese odluku i dade zadatak, onda ćemo razmatrati što nam je činiti. Zato su nepotrebna nagađanja, dok ne dođu konkretne upute. Da treba pastoralna pratnja fenomena, jest odluka BK nakon rada Komisije. To ne bi bilo ništa novo, nego provođenje prve odluke BK o fenomenu Međugorja.“

PROSLAVLJEN BLAGDAN BOŽANSKOG MILOSRĐA U ŠURMANCIMA

Filijalna crkva međugorske župe u selu Šurmancima posvećena Milosrdnom Isusu svake godine na Mali Uskrs slavi obljetnicu posvećenja. Vjernici se za blagdan pripremaju devetnicom, a na sam blagdan središnje slavlje je sveta Misa koju je ove godine predslavio fra Miljenko Šteko. Na Misi su se mještanima pridružili i brojni hodočasnici.

U popodnevним satima nekoliko stotina talijanskih hodočasnika u procesiji je pješice došlo iz Međugorja u Šurmance da bi tamo u 15 h pred ikonom Milosrdnog Isusa molili krunicu Milosrdnog Isusa.

Izgradnju crkve u Šurmancima molitvama i materijalno je pomogla jedna molitve-

na skupina iz Trenta (Italija) koja je međugorskoj župi darovala i monumentalnu sliku Milosrdnog Isusa, bremenitu značenjem: čudo iscjeljenja koje se dogodilo posredstvom te slike bilo je jedan od dokaza pri beatifikaciji sestre Faustine Kowalske i priznanju pobožnosti prema Milosrdnom Isusu te proglašenju blagdana Božanskog Milosrđa u prvu nedjelju poslije Uskrsa. Slika se nalazi iznad oltara u crkvi u Šurmancima.

Otkad je izgrađena crkva Milosrdnog Isusa, u Šurmance hodočaste brojni vjernici. Dolaze organizirano u skupinama da bi pred ikonom Milosrdnog Isusa molili krunicu u čast Božanskog Milosrđa i preporučili se Milosrdnom Isusu.

Snimio Stipe Čavar

II. MARATON MIRA

Dana 17. svibnja 2008. održat će se II. maraton mira Grude-Ljubuški-Međugorje, koji organizira Kršćanska udruga Kup-Karmel. Maraton (42 195 metara) počinje u 9 sati, a u isto vrijeme iz Ljubuškog počinje Utrka građana. Prijave za obadvije utrke možete izvršiti na web stranicama Udruge: www.kup-karmel.com. Organizatorima i sudionicima maratona želimo obilje Božjeg blagoslova i cijelo događanje stavljamo pod zagovor naše Gospe - Kraljice Mira.

GODIŠNJE UKAZANJE MIRJANI DRAGIĆEVIĆ- SOLDO 18. OŽUJKA 2008.

Vidjelica Mirjana Dragičević-Soldo svakodnevna ukazanja imala je od 24. lipnja 1981. do 25. prosinca 1982. Na posljednjem svakodnevnom ukazanju Gospa je, povjerivši joj deset tajnu, rekla da će joj se ukazivati jedanput godišnje i to 18. ožujka. Tako je i bilo tijekom svih ovih godina. Više tisuća hodočasnika okupilo se na molitvi krunice u zajednici Cenacolo. Ukazanje je započelo u 14:01 h i trajalo do 14:08 h. Mirjana je prenijela sljedeće:

„Nisam nikada vidjela da nam se Gospa obraća na taj način. Ispružila je svoje ruke prema nama i s tako ispruženim rukama rekla:

‘Draga djeco, danas pružam svoje ruke prema vama. Ne bojte se prihvatiti ih. One vam žele dati ljubav, mir i pomoći vam u spasenju. I zato, djeco moja, primite ih. Ispunite moje srce srećom i ja ću vas povesti prema svetosti. Put kojim vas ja vodim jest težak, pun iskušenja i padova. Ja ću biti s vama i moje će vas ruke držati. Budite ustrajni da bismo se na kraju puta svi zajedno u radosti i ljubavi mogli držati za ruke moga Sina. Pođite sa mnom, ne bojte se. Hvala vam’.

Snimila Lidija Paris

19. MEĐUNARODNI FESTIVAL MLADIH - MLADIFEST 19 - MEĐUGORJE 2008.

Devetnaesti međunarodni festival mladih - Mladifest 19 - održat će se u Međugorju od 1. do 6. kolovoza 2008. Tema susreta je: „**Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci**“ - Dj 1,8. (‘‘Nek vam u tišini Duh Sveti govori i dopustite Mu da vas obraća i mijenja.’’ - Poruka, 25. srpnja 2006.) - (Program u pripremi)

Tema je u skladu s nazivom 23. svjetskog dana mladih koji se održava u Australiji. Sveti Otac upućuje svoju riječ mladima:

„*Dragi mladi, i danas Duh Sveti nastavlja snažno djelovati u Crkvi i njegovi su plodovi obilni u mjeri kojom smo spremni otvoriti se njegovoj obnoviteljskoj snazi. Zato je važno da ga svatko od nas poznaje, uđe u odnos s Njime i da Mu prepusti da ga On vodi...*“

Dobro znam kako veliko poštovanje prema Isusu vi mladi nosite u srcu, koliko ga želite susresti i s njim razgovarati. Ipak, sjetite se da upravo nazočnost Duha u nama potvrđuje, sadrži i suobličuje naše osobe. Osobi samog razapetog i uskrslog Isusa. Da bismo se, dakle, približili Isusu, postanimo bliski s Duhom Svetim ...

Neka vas Marija, koja je s apostolima bila sjedinjena u gornjoj odaji, prati kroz ove mjesece i neka svim mladim kršćanima izmoli novi izljev Duha Svetoga koji će zapaliti vaša srca. Ne zaboravite: Crkva ima povjerenja u vas! Mi, pastiri, posebno molimo da zavolite Isusa, pomognete drugima da ga zavole i vjerno ga slijedite. S ovim osjećajima, sve vas s velikom ljubavlju blagoslivljam.“

NAJAVA HODOČAŠĆA I KONTAKT S VODIČIMA

Najave hodočašća prije dolaska u Međugorje potrebne su da bi Ured informacija mogao organizirati program za hodočasnike i tako im bolje služiti. Molimo sve organizatore hodočašća da dolazak svoje skupine najave na e-mail adresu: informacije@medjugorje.hr ili na telefon/faks: 00 387 36 651 988.

Preporučamo svim organizatorima da koriste usluge mjesnih vodiča: <http://medjugorjeguides.com>.

Sve dodatne informacije kao i posredovanje u traženju vodiča za vašu skupinu (za hrvatski, engleski, njemački, francuski, talijanski, španjolski, poljski, češki i slovački jezik) možete dobiti u Uredu informacija na gore navedenu e-mail adresu i telefon.

STATISTIKE ZA VELJAČU I OŽUJAK 2008.

Veljača 2008.:

Broj podijeljenih sv. pričesti: 30.000

Broj svećenika koncelebranata: 686 (23 dnevno)

Ožujak 2008.:

Broj podijeljenih sv. pričesti: 99.000

Broj svećenika koncelebranata: 1605 (51 dnevno)

Snimio Tvrтко Bojić

TRINAESTI MEĐUNARODNI SEMINAR ZA SVEĆENIKE

Trinaesti međunarodni seminar za svećenike održat će se u Međugorju od 30. lipnja do 5. srpnja 2008. Tema seminara je: „A nama je posvetiti se molitvi i posluživanju Riječi“ (Dj 6,4). Predavač na seminaru bit će fra Zvezdan Linić, ofm. Svoje prijave možete izvršiti faksom na broj 00 387 36 651 999.

KAKO ČITATI BIBLIJU

U čitanjima tijekom liturgijske godine Crkva nam daje cijeli Novi i odlomke iz Staroga zavjeta, ali svi imamo više ili manje svjesnu želju i potrebu bolje upoznati Božju riječ i poveznice između Staroga i Novoga zavjeta. Bibliju imamo u kući, uzimamo ju u ruke, čitamo. Događa se da imamo dojam kako smo to već čuli, da nam je poznato, da nemamo zašto opet čitati ili se pak nađemo kao pred zidom: nije nam jasno, ne razumijemo! Kao da nam je „zapečaćena“, kao da „ne znamo čitati“ – i odustajemo. Ako nam se dogodilo jedno ili drugo, znajmo da nismo prvi!

Sveti Pavao Korinćanima poručuje da ako tko misli da što zna, još ne zna kako treba znati (1 Korinćanima 8,2), a prorok Izaija da ćemo stajati kao pred zapečaćenom knjigom: Dade li se kome čitati govoreći: „De, čitaj to!“ - on će odgovoriti: „Ne mogu jer je zapečaćena“ (Izaija 29,11).

U Knjizi Otkrivenja (5,1-10) vidimo kako sveti Ivan strastveno traži smisao: „Na desnici Onoga koji sjedi na prijestolju - knjiga, iznutra i izvana ispisana, zapečaćena sa sedam pečata! I vidjeh snažna anđela gdje iza glasa proglašuje: ‘Tko je dostojan otvoriti knjigu i otpečatiti pečate njezine?’ I nitko ni na nebu, ni na zemlji, ni pod zemljom nije mogao otvoriti knjige i pogledati u nju. Briznem u plač jer se nitko ne nađe dostojan otvoriti knjigu i pogledati u nju. A jedan od starješina reče: ‘Ne plači! Evo, pobijedi Lav iz plemena Judina, Korijen Davidov, on će otvoriti knjigu i sedam pečata njezinih.’“

Isus je ključ, on će nam otvoriti sadržaj Knjige.

Bog zna da ga želimo upoznati. Prorok Izaija piše: Dan za danom oni mene traže i žele znati moje putove, kao narod koji... ne zaboravlja Boga svoga (Izaija 58,2). Kod Jeremije Jahve obećaje: Dat ću im srce da me poznaju (Jeremija 24,7). Hošea nas poziva: Težimo da upoznamo Jahvu: k'o zora pouzdan mu dolazak (Hošea 6,3). Knjiga mudrosti pak tvrdi da Bog pretječe sve koji žude za njim i prvi im se pokazuje (Mudrost 6,13).

Božja bi riječ trebala biti posljednja stvar navečer i prva stvar ujutro, da bi je naš duh i u snu pohranjivao i prebirao, da bi je naše srce i noću čuvalo. Treba odrediti vrijeme – ako je moguće ujutro, dok još nismo opterećeni dnevnim brigama. Petnaest minuta, još bolje pola sata. Čitati u molitvi. Sabrati se, zazvati Duha Svetoga, čitati polako. Ne čitati iz znatiželje, ne tražiti informacije, ne težiti učinkovitosti, nego oslušivati... „Tražiti poruku za sebe“, kako nam kaže Gospa (25. lipnja 1991.) Možda i u suzama, kao Ivan u Knjizi Otkrivenja. Ali „Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kućajte i otvorit će vam se“, kaže nam Isus u Matejevu Evanđelju (Matej 7,7). „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi“, kaže Psalm 119(118) 105. Pavao pak želi da spoznamo nadspoznatljivu ljubav Kristovu i da se ispunimo do sve Punine Božje (Efežanima 3,19)

Marija je živjela s Isusom punih trideset godina. Knjiga sa sedam pečata bila je pred njezinim očima. Riječ je s njom svakoga dana govorila, njoj se prvom iz dana u dan objavljivala. „Ako je tko žedan, neka dođe k meni“, kaže Isus. „Neka pije koji vjeruje u

mene! Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe!“ (Ivan 7,37-38). I doista, rijeke žive vode potekle su iz Marijine utrobe...

Marija - prva Isusova učenica

Marija nije samo Isusova majka. Ona je njegova prva i savršena učenica. Marija se na neki način morala odreći svog majčinstva u odnosu na Isusa da bi ga nasljedovala, da bi postala majka Tijela Kristova - majka Crkve.

Jednog dana dok je Isus propovijedao, majka i braća njegova htjedoše k njemu, ali ne mogoše do njega zbog mnoštva. Javiše mu: „Majka tvoja i braća tvoja stoje vani i žele te vidjeti.“ A on im odgovori: „Majka moja, braća moja su oni koji riječ Božju slušaju i vrše“ (Luka 8,19-21).

Ovim riječima Isus nije obescijenio, nego uzvisio svoju majku, jer je Marija doista slušala (pohranjivala, prebiralala, u svome srcu brižno čuvala - Luka 2,19,51) i vršila Božju riječ („Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi“ – Luka 1,38).

Ovim riječima Isus daje do znanja da svoju Majku priznaje za svoju učenicu. Nije je isključio iz svog života, nego ju je uključio u svoje poslanje.

Isus daje do znanja da i sam živi ono što traži od svojih učenika: „Dođe li tko k meni, a ne mrzi svog oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik“ (Luka 14,26-27). Ne zaboravimo da u biblijskom rječniku izraz *mrziti* nema isto značenje kao danas. Ovdje se radi o tome da Učitelja treba staviti ispred svakog drugog dobra.

Jednom prigodom Petar reče Isusu: „Evo, mi sve ostavismo i pođosmo za tobom.“ Reče Isus: „Zaista, kažem vam, nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi evanđelja, a da ne bi sada, u ovom vremenu... primio stostruko kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i polja - i u budućem vijeku život vječni.“ (Marko 10,28-30) Oni koji su ostavili kuću, braću, sestre, majku, oca, djecu, polja, Isus obećaje stostruko kuća, braće, sestara, majki, djece i polja, ali ne i stostruko otaca, jer samo je jedan Otac, i k Njemu nas Isus vodi.

Čim bolje upoznamo Marijin život, s još ćemo većim oduševljenjem nasljedovati Isusa i živjeti evanđelje, jer nam Marijin životni put pokazuje što nam sprema Bog koji u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani (Rimljanima 8,28). (L.P.)

Snimila Lidija Paris

O. FRANCISCO VERAR MOJE ISKUSTVO MEĐUGORJA

U Međugorje sam prvi put došao na petu obljetnicu ukazanja. Moja najljepša iskustva uvijek su bila vezana uz Gospu. Tek što sam, zajedno s jednim svećenikom stigao iz Paname, fra Slavko nas je pozvao na ukazanje. U jednoj sobi župnog ureda molili smo kronicu s vidiocima Ivanom, Jakovom i Marijom, a potom smo nazočili jednom od najvažnijih trenutaka mog života: živom susretu s Majkom Božjom.

Priredila Lidija Paris

Nakon tog iskustva osjetio sam želju za molitvom kao nikad u životu. Kad sam se vratio u Panamu, razgovarao sam sa svojim biskupom o onome što se događa u Međugorju. Pitao sam ga smijem li o tome govoriti po župama. On mi je dao dopuštenje. Tako sam postao misionar Kraljice Mira.

Crkva istovjetna međugorskoj župnoj crkvi

Poslije prvih šest mjeseci kateheze o Međugorju, ljudi su od mene tražili da sve to stavim na papir. Tako sam napisao i svoju prvu knjigu "Kraljica Mira ukazuje se u Međugorju". Budući da područje na kojem sam tada radio još nije bilo službeno uspostavljeno kao župa, biskup mi je dao dopuštenje da župu u nastajanju nazovem župom Marije Kraljice Mira. Nakon toga sam bio premješten u jednu drugu župu koja još nije imala crkvu, a pastoralni savjet je odlučio da crkvu sagradi prema modelu međugorske crkve pa se sada u Panami nalazi prva crkva istovjetna onoj u Međugorju. Nalazi se pokraj same zračne luke, pa svi koji dolaze u Panamu već iz zrakoplova mogu vidjeti međugorsku crkvu u Srednjoj Americi.

Širenje poruke Kraljice Mira

Pastoral u župi uskladio sam s duhovnošću Kraljice Mira: vjernici su osnovali više od stotinu molitvenih skupina. Neki mladi izrazili su želju posvetiti se redovničkom životu prema duhovnosti Kraljice Mira. Nekoliko godina kasnije, biskup je priznao njihovu zajednicu kao Institut Kćeri Marije Kraljice Mira.

Nastavio sam širiti poruke Kraljice Mira u više od dvadeset zemalja Amerike, pa su od mene zatražili da budem duhovni pratitelj tog pokreta za Ameriku. Praktički svake godine imamo svoj kon-

U početku ukazanja Gospa je izrazila želju da se moli na njezine nakane. To je razlog postojanja naše zajednice: moliti na nakane Marije Kraljice Mira i posvetiti svoj život Bogu u službi Crkve i blišnjega. Naš život slijedi kontemplativnu dimenziju međugorske duhovnosti, budući da Gospa traži i poučava neprekidnu molitvu, molitvu srcem. Živimo i apostolsku dimenziju, budući da nas Gospa uči da ne odvajamo kontemplaciju od akcije.

gres. Mogu reći da su svećenici i biskupi u svim zemljama koje sam posjetio tijekom dva desetljeća dobro primili poruku. Nedavno su me, na primjer, pozvala trojica argentinskih biskupa.

Godine 1998. počeo sam raditi kao ravnatelj i osnivač Radio Marije u Panami. Na toj sam službi punih šest godina svakodnevno držao kateheze i vidio kako se u Americi (u suradnji s nama iz Paname) rađaju tolike Radio Marije.

Sada pripremam doktorat iz teologije na Terezijanumu u Rimu. Tema je „Teologija sestre Lucije iz Fatime“. Karmelićani iz fatimskog svetišta potaknuli su me na

taj rad da bi se bolje upoznalo sestru Luciju kao spisateljicu.

Čudesno ozdravljenje

U Argentini sam naišao na svjedočanstvo djevojčice Rozarije kojoj je neka bakterija uništila bubrege. Petero djece umrlo je od iste bolesti u istoj bolnici. Nakon što su liječnici izjavili da ne mogu ništa učiniti, majka te djevojčice molila je svim srcem zagovor sestre Lucije. Obećala joj je da ako bude zagovarala za njezinu kćer, ona će o tome svjedočiti u Fatimi i pokrenuti proces beatifikacije. Kad je majka na prsa djevojčice položila sličicu sestre Lucije, dogodilo se iscjeljenje. Bilo je to 13. lipnja, četiri mjeseca nakon smrti sestre Lucije, na dan kada je Gospa fatimskim vidiocima povjerala tajne. Djevojčica je puštena iz bolnice i bubrezi su joj zdravi.

Sestre Marije Kraljice Mira

Mi smo zajednica posvećenog života koja je osnovana zahvaljujući međugorskim porukama Marije Kraljice Mira.

U početku ukazanja Gospa je izrazila želju da se moli na njezine nakane. To je razlog postojanja naše zajednice: moliti na nakane Marije Kraljice Mira i posvetiti svoj život Bogu u službi Crkve i blišnjega. Naš život slijedi kontemplativnu dimenziju međugorske duhovnosti, budući da Gospa traži i poučava neprekid-

nu molitvu, molitvu srcem. Živimo i apostolsku dimenziju, budući da nas Gospa uči da ne odvajamo kontemplaciju od akcije.

U zajednici se potpuno posvećujemo Mariji slijedeći svetog Ljudevita Montfortskog i upute koje daje u svojoj knjizi „Rasprava o pravoj pobožnosti prema presvetoj Djevici Mariji“. Znamo da, kad se posvetimo Mariji, naš život više ne pripada nama, nego njoj.

Slijedimo poziv Kraljice Mira i širimo njezine poruke, ali ih najprije sami živimo.

U skladu s Gospinim pozivom, primjenjujemo pet osnovnih poruka: molitva srcem (molitva krunice), svakodnevno razmatranje Božje riječi, post dvaput tjedno, svakodnevna sveta Misa i tjedna ispovijed. U našem apostolatu usmjereni smo prema svim kršćanima, ali napose prema mladima i obiteljima. Zato djelujemo u okviru jedne župe, ali i odlazimo tamo gdje nas pozovu propovijedati Riječ Božju i nositi poruke Marije Kraljice Mira. Članovi naše zajednice polažu i četvrti zavjet molitve za mir.

Naše iskustvo tijekom postojanja zajednice vrlo je bogato budući da nas vodi Marija Kraljica Mira putem koji samo ona poznaje. Marija nije samo naša zaštitnica, nego i majka, prijateljica, učiteljica duhovnog života, ona koja nas iz dana u dan vodi na putu mira i obraćenja.

NE BOJ SE, TOBIJA!

DUHOVNA OLIMPIJADA

Tobjia (Jahve je dobar) bijaše Tobitov i Anin sin. Otac mu je bio iz Naftalijeva plemena, pripadao je obitelji prognanoj iz Tisbe u Ninivu. Kako sam Tobit za sebe kaže, išao je "putevima istine i pravde svega svoga života" (Tob 1,3). Strogo se pridržavao tradicije svojih otaca. Bijaše pobožan, bogobožan, milostiv, pravedan, plemenit i solidaran. Uživao je ugled u svom gradu te se obogatilo trgujući za kralja Šalmanasara. No nakon kraljeve smrti mladi kralj Sanherib (705.-681. pr. Krista) oduzeo mu je imetak jer je pokapao ubijene. Sa suprugom Anom i sinom Tobijom ostao je bez igdje ičega. Nakon ubojstva Sanheriba novi upravitelj, njegov bratić, Tobiji je vratio sve što mu je oduzeto, a on je i dalje pokapao poginule premda je to bilo strogo zabranjeno. Svi su mu se rugali. Nakon jednog pokopa nesretnim slučajem izgubio je vid i potpuno oslijepio. Dok su mu se susjedi, pa i supruga, rugali, Tobjia je Bogu kroz plač upućivao svoje molitve „da umre i postane zemlja“ (Tob 2,6).

U isto to vrijeme lijepa i razborita Sara, kći njegova rođaka Raguela i Edne koja je živjela u Ekbatani, u suzama se Bogu molila zbog poniženja i optužbi kroz koje je prolazila. Umrlo joj je sedam muževa pa su je smatrali opasnom i zločestom osobom. Molila je za smrt, čak razmišljala i o samoubojstvu.

Bog, koji je čuo Tobitove i Sarine vapaje, poslao im je svoga glasnika anđela Rafaela u pomoć. Rafael, koji se predstavio kao Azarija, prati mladog Tobiju na putu u Rages Medijski. Podučava ga kako će pomoći svome ocu vratiti vid, a Saru osloboditi opsjednutosti.

Na putu prema Ragesu Medijskom nakanili su prenoćiti kod Raguela u Ekbatani. Rafael najavljuje Tobiji da će se oženiti Sarom. Tobjia je čuo za sve nevolje koje su se događale sa Sarom u prijašnjim vjenčanjima. Zato se pobojavao da će umrijeti kao i prijašnjih sedam mladića. Rafael podučava Tobiju kako će postupiti prve bračne noći i završava poduku riječima: "Ne boj se, ona ti je bila dosuđena oduvijek, ti ćeš je spasiti, ona će poći s tobom, i mislim da ćeš s njom imati porod" (Tob 6, 18). Tobjia je zavolio Saru i oženio je!

Tobjijina knjiga ispunjena je iskustvom ljudi koji se iskreno mole Bogu i trude se živjeti po Božjim uputama. Ljudima se takve osobe često čine čudne i zastarjelih nazora. Ti Božji miljenici trpe, često i od svojih najbližih. No oni su primjer kako uz Boga treba ustrajati i kako Bog ne napušta svojih miljenika.

fra Iko Skoko

Toliko se kulturne, ekonomske i športske organizacije trude okupiti ljude oko iste stvari. Svim silama, uz medijsku podršku i ulaganje u promidžbu, želi se zblížiti ljude različitih osjećaja i opredjeljenja u jedno jato. No unatoč trudu, uspjesi su uvijek ispod razine očekivanoga pa poslije gotovo svih športskih igara imamo «igre» oko nepravde, krivih prosudbi, prijevare, vrijeđanja i sl. Vijesti s gospodarstvenih sajnova govore nam o nadmetanjima bez pravila igre i poštovanja drugoga. Svi žele pod svaku cijenu biti ekskluzivna roba. Prodaja i profit guraju u stranu sve vrjednote zajedništva i poštovanja onih pokraj nas. U prvi plan uvijek izbija borba za prva mjesta, najčešće ne mareći za sredstva na putu do zacrtanog cilja. Podmetanja, neiskrenost i strast za moći uništavaju sve početne nakane o istinskom zajedništvu okupljanja oko istih ciljeva.

Kad u takvoj stvarnosti promatramo Međugorje i ljude koji se u njemu okupljaju, bez puno mudrosti možemo zamijetiti kako je cijela logika okupljanja u njemu potpuno drukčija. Ljudi, pozvani od Gospe, okupljaju se u natjecanje bez utrke za zemaljskim stvarima, medaljama i pobjedničkim mjestima. Gospini hodočasnici, sa svih strana svijeta, ne natječu se za prva mjesta već tko će Isusa staviti na prvo mjesto u svom životu. Bližina sakramenta ispovijedi upozorava da se upravo trebaju odložiti sva zemaljska laktanja i natjecanja u prolaznim uspjesima. Sveta Misa, kao središte kršćanske molitve, naviješta istinsko zajedništvo u

kojem svi primaju najizvrsnija priznanja Neba. Tu se trči za vječnim vijencem slave. Ljudi u osjećaju malenosti pred Božjom svemoći trude se osvojiti njegovu nazočnost, približavajući mu se na Križevcu i Brdu ukazanja. Ljudi se natječu u praštanju, molitvi, čistoći srca, prihvaćanju života iz ljubavi... Tu nema onih «igara» koje drugoga guraju u stranu i u anonimnost. Tu su jedni drugima ispružena ruka koja podiže one kojima malo nedostaje do cilja. Tu se trči trajna štafeta gdje je važan zajednički trud do cilja. Sve podjele i razlike su ušutkane snagom Duha Svetoga. Zapravo, u Međugorju se ostvaruje onaj Isusov poziv da budemo jedno (Iv, 17,22).

Kršćani nikada ne smiju upasti u napast i misliti kako do Isusa mogu samostalno, trčeći životnu utrku samo za sebe i samo prema svome cilju. Mi smo pozvani brinuti se i o drugima. Kao braća smo pozvani biti jedno i biti Crkva. Isus je došao da svijet u ljubavi uveže i spasi. Sotona je onaj koji želi razbiti, razjediniti i nametnuti utrku za propadljivim blagom. Zato, natječimo se duhom. Neka naš život bude duhovna olimpijada gdje ne ćemo druge pretrčavati, podapinjati i pobjeđivati. Duhovna olimpijada zahtijeva pobjediti sebe, prepustiti drugima prva mjesta, drugima osigurati pobjedničko postolje spasenja u vječnosti.

Tek tada i mi zaslužujemo svoju medalju - neprolazni vijenac slave. I samo tako će naša olimpijska baklja trajno gorjeti!

fra Mario Knezović

ISUSE, MISLI TI

Don Dolindo Ruotolo, napuljski svećenik koji je živio i umro na glasu svetosti, napisao je ovu molitvu koju je sam Isus nadahnuo.

Zašto se nepotrebno uznemirujete? Prepustite meni brigu za svoje stvari i sve će biti dobro, sve će se smiriti. Zaista vam kažem da svaki čin pravoga, slijepoga, potpunog predanja meni rješava najzamršenije situacije. Predati meni neku situaciju ne znači ljutiti se, mučiti se i očajavati obraćajući mi se uznemirenom molitvom jer ja vas pratim i mijenjam nemire u molitvu. Predati se znači blago zatvoriti oči duše i ne misliti na žalost, nanovo se predati u moje ruke kako bih vas ja sam kao za spalju djecu u majčinu krilu prebacio na drugu obalu.

Vaše razglabanje i razmišljanje o problemima, vaša zaključivanja, vaše želje da se sami uhvatite u koštac s onim što vas muči, uznemiruje i žalosti, to je velika napast. Zašto meni ne predate svoje brige i probleme?

Koliko stvari ja činim kada se duša u svojim potrebama, bilo duhovnim bilo tjelesnim, meni obraća, gleda me i kaže mi: «Isuse, misli ti». Zatvori oči i odmaraj se u meni!

Malo milosti dobivate kada žarko želite da ih dobijete i dosađujete molitvama, a dobivate mnogo kada se u molitvi potpuno povjerite meni. Vi u boli molite da vam uklonim tu situaciju ili problem, ali da to učinim kako vi hoćete... Obraćate se meni, ali hoćete da se ja prilagodim vašim idejama, poput bolesnika koji liječniku sugerira kako da ga liječi.

Ne činite tako, nego molite kako sam vas učio u Čenašu:

«Sveti se ime tvoje», to jest budi proslavljen u mojoj potrebi. - «Dođi kraljevstvo tvoje», to jest neka sve vodi prema ostvarenju tvoga kraljevstva u nama i u svijetu: «Budi volja tvoja», znači misli ti, Isuse.

Ja posređujem svojom svemoći i rješavam najzamršenije situacije. Evo, ti vidiš kako zlo napreduje umjesto da gledaš kako ono opada. Ne uznemiruj se, zatvori oči i reci mi s pouzdanjem: «Budi volja tvoja, misli ti, Isuse». Rekoh ti da ja mislim i posređujem kao liječnik, i činim također čudo kad je potrebno. Vidiš kako si nemoćan? Ne brini se, samo zatvori oči i reci: «Misli ti». Rekao sam ti da ću ja misliti.

Suprotno predanju je zabrinutost, uznemirenost i razmišljanje o posljedicama nekog čina. To je isto kao uznemirenost djece koja zahtijevaju da mama misli na njihove potrebe, na način kako to oni žele i da im ispunji sve njihove ideje i hirove. Zatvorite oči i dopustite da vas nosi struja moje milosti, zatvorite oči i dopustite mi da djelujem, zatvorite oči i ne mislite na sadašnji čas, odbijte misao na budućnost kao iskušenje. Odmarajte se u meni, vjerujući mojoj dobroti, i kunem se svojom ljubavlju, da ću ako mi u svom predanju samo kažete: «Misli ti», zaista misliti na vašu situaciju, da ću vas utješiti, osloboditi i voditi. I kada vas moram voditi drugim

Snimio Tvrtko Bojić

putem od onoga kojega ste vi zamislili, onda vas i potuđavam, nosim vas u naručju, jer nema moćnijeg liječnika od mog posredovanja s ljubavlju. No ja mislim samo onda kada vi zatvorite oči. Vi ne možete spavati, vi želite sve provjeriti, ispitati, na sve misliti, tako se prepustite ljudskim silama ili još gore ljudima, pouzdajući se u njihovo posredovanje. Upravo to smeta mojim riječima i mojim vidicima. Oh, kad biste samo znali koliko ja čekam na ovo vaše predanje da bih mogao iskazati dobročinstvo i kako sam žalostan kad vas vidim uznemirene! Sotona upravo nastoji da vas uznemiri kako bi vas istrgnuo iz mojih ruku i učinio vas plijenom ljudskih inicijativa. Pouzdajte se zato u mene, odmarajte se u meni, predajte se meni u svemu. Ja činim čudesa onoliko koliko se vi meni predajete, a ne koliko se vi u sebe pouzdajete. Ja dijelim milosti kad ste vi u potpunom siromaštvu! Kad imate neke svoje izvore, makar i neznatne ili ako ih tražite, vi se nalazite u prirodnom polju, slijedite prirodni tijek stvari u kojima je često upleten Sotona. Nitko od onih koji su raspravljali ili mozgali nije činio čudesa, pa niti sveci. Samo onaj koji se prepustita Bogu može djelovati na božanski način. Kad vidiš da se stvari kompliciraju, reci u duši zatvorenim očima: «Isuse, misli ti». Oslobodi se svojih misli... usmjeri pozornost na drugo jer tvoja je pamet ograničena i teško možeš prepoznati zlo. Zato se uvijek pouzdaj u mene, a oslobodi od sebe. Čini tako u svim svojim potrebama. Činite tako svi, pa ćete neprestano gledati velika i tiha čudesa. Kunem vam se svojom ljubavi. Ja ću misliti, budite sigurni. Molite uvijek u raspoloženju predanja i uživati ćete veliki mir i velike plodove, pa i onda kad vam dajem milost žrtvovanja, naknade za grijeh

i obnovu ljubavi koje nosi trpljenje. Čini li se to nemoguće? Zatvori oči i reci svom dušom: «Isuse, misli ti». Ne boj se, ja ću misliti. A ti ćeš u poniznosti blagoslivljati moje ime. Tvoje molitve ne vrijede toliko koliko vrijedi ovo pouzdano predanje; sjeti se dobro toga. Nema učinkovitije devetnice od ove:

«O Isuse, predajem se tebi, misli ti.»

«Predaj se mom srcu... i vidjet ćeš.» Hoću da vjeruješ mojoj svemoći, a ne svom djelovanju; dopusti da ja djelujem u tebi i preko tebe u drugima. Traži moju intimnost, utaži moju žeđ za tobom, da te mogu obogatiti, ljubiti kako ja želim. Dopusti mi da dođem, dopusti da te posjetim, dopusti mi da izlijem na tebe svoju svemoć.

Ako budeš uz mene ne trudeći se svojom snagama učiniti nešto i dokazujući svoju sposobnost, bit ćeš svjedok svoje vjere i moje svemoći, a ja ću biti uz tebe kad govoriš, hodaš, radiš, kad moliš ili spavaš jer «miljenicima svojim i u snu dajem» (Ps 126). Ostanješ li uz me i ne budeš li jurio i brinuo se za svoje interese, prepustiš li se s potpunim pouzdanjem meni, dat ću ti sve što ti je potrebno, prema mom vječnom planu. Dat ću ti osjećaje koji su ti potrebni, dat ću ti sućut prema bližnjemu, učinit ću da govoriš i činiš ono što ja hoću. Tada će tvoje djelovanje proizlaziti iz moje ljubavi. Ja ću tada sam moći, a ne ti svojom aktivnošću, privesti novu djecu, koja će se roditi u meni. Učinit ću toliko koliko ti budeš htio biti pravi sin kao moj Jedinorođenac, jer znaš «ako budeš vršio moju volju, bit ćeš moj brat, moja sestra i majka» da bi me mogao ponijeti drugima, da bih ja nalazio novu djecu, da bih se ja mogao roditi u drugima. Tako ću ja, služeći se pravim sinovima, moći stvarati nove sinove. Ono što bi ti učinio da uspiješ sve je ništa u usporedbi s onim što ja činim u tajnosti srđaca onih koji ljube. «Ostanite u mojoj ljubavi... Ako ostanete u meni i ako moje riječi ostanu u vama, tražite što hoćete i bit će vam». (Iv 15)

MILOSNI BOŽJI IZVOR - SV. MARGARETA ALACOQUE (II.)

Na 27. prosinca 1672. Gospodin izabire onu kojoj će se objaviti i koju će jednom nazvati "preljubljena učenica moga presvetoga srca". To se dogodilo na blagdan ljubljenoga Isusova učenika koji je u dvorani

Posljednje večere naslonio glavu na njegove grudi. fra Karlo Lovrić

Margareta Marija moli pred Presvetim oltarskim sakramentom. Osjetila se, više nego obično, ojačana Božjom nazočnošću. Zaboravljajući sve oko sebe predaje se snazi Duha ljubavi. Gospodin joj dopušta dugo počivati na svojim grudima «gdje mi je» - kako piše - «otkrio rane svoje ljubavi i neobjašnjive tajne svoga Presvetoga srca koje mi je do tada skrivao i koje mi je prvi put otvorio i to na djelotvoran i osjećajan način tako da više nije bilo nikakve sumnje».

Najvažnije objave Paray-le-Moniala

Isus joj kaže: «Moje srce je ispunjeno strastvenom ljubavlju prema ljudima, a posebno prema tebi, da plamen svoje goruće ljubavi više ne može zadržati u sebi. Mora se po tebi proširiti i ljudima objaviti da ih obogatiš dragocjenim blagom koje ću ti otkriti.»

U vremenu koje slijedi Božansko srce joj se ukazivalo sjajno poput sunca, pose-

bice na prve petke u mjesecu. Ona, bez podrobnijih podataka, piše: «*Drugi put, kad je bio izložen Presveti oltarski sakrament, moj blagi učitelj Isus Krist ukazao mi se zračeci slavom sa svojih pet rana koje su svijetle kao pet sunaca*». Posvuda su, prije svega iz njegovih grudi koje su sličile užarenoj peći, izbijali plamenovi. I još jednom joj govori o obilju svoje nježne ljubavi prema ljudima od kojih prima samo nezahvalnost i nepriznanje.

Zbog toga trpi i dodaje: «*Kada bi oni samo malo uzvratili mojoj ljubavi, sve što sam za njih učinio držao bih malenkosću i još bih više činio kad bi to bilo moguće.*»

Svetica je pozvana da tu nezahvalnost ispravi često primajući svetu pričest, prije svega na prve petke u mjesecu, i da bdije svakoga četvrtka od 23 sata do ponoći.

Izložena zdravstvenim kušnjama ujedinjuje se s križem i Bog je pohađa. Objavljuju joj se tri osobe Presvetoga Trojstva «*u liku tri mlada čovjeka, bijelo odjevena, zračeci*

ći svjetlom, iste dobi, jednake veličine i jednake ljepote».

Najpoznatije ukazanje: srpanj 1675.

Na dan Tijelovske osmine Margareta Marija se klanja izloženom Presvetom oltarskom sakramentu. Gospodin joj otkriva svoje Božansko srce i kaže:

«*Pogledaj Srce koje je ljude tako ljubilo, nije se štedjelo, štoviše potpuno se iscrpilo i istrošilo da im posvjedoči svoju ljubav. Ipak, većina ljudi je hladna i nezahvalna prema ovom sakramentu ljubavi.*

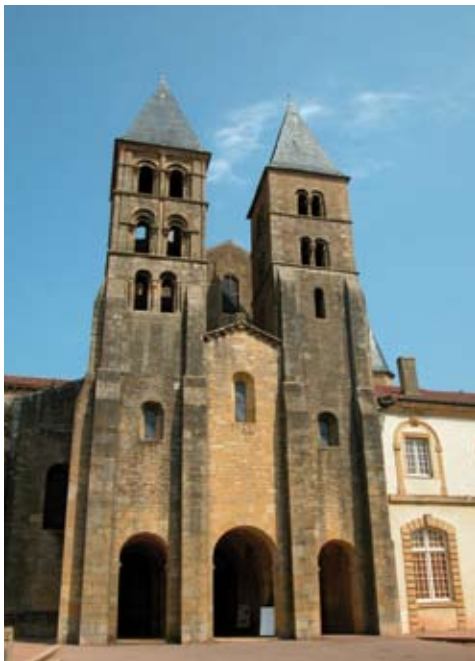
Stoga od tebe zahtijevam da prvi petak poslije osmine Tijelova bude posvećen čašćenju moga Srca primajući sv. pričest i tako mu se uzvrati zahvalnost...»

Gospodin je Margareti Mariji obećao da će joj poslati jednoga od svojih slugu. Početkom 1675. stigao je o. Claude la Colombiere, isusovac. Već za prvoga nagovora, koji je održao sestrama Marijina pohoda, učvrstio je svoje mišljenje o Margareti Mariji, a da o njoj nije ništa znao. Nakon što se raspitao kod poglavarice, zajamčio joj je da je riječ o produhovljenoj duši.

Margareta Marija sve je povjerila ovom prosvjetljenom čovjeku. U petak 21. lipnja kad je uslijedila objava, o. Colombiere se s njome posvetio Srcu Onoga koji ga je nazvao «*vjernim i savršenim prijateljem.*»

U žaru potpune predanosti, u patnji i ponižavanju, traže načina kako obznaniti novo čašćenje. No u rujnu 1675. o. La Colombiere je poslan u Englesku. Napušta Paray u koji će se vratiti tek 1682. i tu umrijeti.

Dovršenje u miru

“Nisam li ti dovoljan ja?” pitao je Gospodin svoju ljubljenu učenicu koja je ostala sama. “Snaga ti dolazi od Presvetoga oltarskog sakramenta i Blažene Djevice Marije.”

Jednoga dana dok je radila u dvorištu blizu kapele pokaže joj se Srce Isusovo, sjajno kao sunce, okruženo serafinima koji s njome žele trpjeti, kao što se ona u povezanosti s njima treba radovati.

Njezinim životom trajno prolaze posebne milosti i posebne kušnje. Ipak, njezina je krjepost visoko uznapredovala što je upalo u oči i njezinim sestrama. Njihova naklonost prema njoj više ne poznaje granica. U svibnju 1684. biva izabrana asistenticom samostanske zajednice, a koncem godine biva imenovana i učiteljicom novakinja.

Novakinjama će obznaniti Srce Isusovo.

Dvadesetoga srpnja 1685., na svoj imendan koji je pao u petak, poziva novakinje da časte Srce Isusovo čiji im je crtež dala na listu papira. Ta prva slika Presvetog Srca očito je samo simbol ljubavi

srca koje nas je do kraja ljubilo. Slike koje su sveticu iz Paraya oduševile predstavljaju Presveto Trojstvo: **Oca pod likom ljudskoga lica, Sina pod likom srca i Duha Svetoga pod likom goluba.** Ona ne piše: Presveto Srce, nego: Presveto Srce našega Gospodina Isusa Krista, ili: Ovo Sveto, ili: Ovo Božansko Srce, jer ona nije nikada dijelila Srce Isusovo od njegove ljudsko-božanske osobe.

U čašćenju Srca Isusova novakinjama se nisu htjele pridružiti ostale sestre. Ipak, u petak poslije Tijelovske osmine, 21. lipnja sljedeće godine, cijela samostanska zajednica počinje častiti Srce Isusovo. Margareta Marija se zalaže da se naslika prva slika i podigne prva kapelica u vrtu. Kapelica je svečano blagoslovljena 7. rujna 1688.

Godine 1689. Margareta od svoga Gospodina prima nekoliko poruka za Ludviga XIV., što pokušava dalje prenijeti. Na blagdan sv. Magdalene 1690., na svoj rođendan, Margareta se počinje pripremati na smrt koju je osjećala. Novo čašćenje Srca Isusova polako se širilo. Svetica je obavila svoju zadaću. Početkom listopada liježe u krevet i umire 17. listopada, rekavši: «Više ništa ne trebam osim samoga Boga, i da zaronim u Srce Isusovo.» Idućega jutra u gradu se pronijela vijest: *Svetica je umrla.* U vremenu koje će slijediti pripisani su joj dokazi velikih milosti i na 18. rujna 1864. proglašena je blaženom, a 13. svibnja 1920. svetom. Njezin duhovni voditelj i ispovjednik, isusovac o. Claude la Colombiere svetim je proglašen 1992.

Paray - neiscrpivi izvor

Svetica nije više tu, ali njezina poruka ostaje. Čašćenje Presvetog Srca Isusova koje je sa sv. Ivanom Eudes u dušama pobudilo čašćenje Srca Marijina, kroz razna bratstva proširilo se prije 1690. Željelo se i više: 1692. od Svete Stolice tražilo se uvođenje nove svetkovine. U Francuskoj je većina biskupa odobrila čašćenje Srca Isusova (u Parayu 1721.). Konačno, Poljska, na poticaj svoga kralja te biskupa iz Krakova i cijelog episkopata prva dobiva dopuštenje uvesti Misu u čast Presvetom Srcu Isusovu.

Iste godine francuski biskupi na poticaj kraljice Marije Lečinske preuzimaju svetkovinu koja se, 1856., proširuje na cijelu Crkvu.

Godine 1873. Paray-le-Monial postaje veliko hodočasničko središte. Dvadeset devetog lipnja te godine u njemu su vi-

đeni i neki francuski parlamentarci. Istoga dana je Emilija Tamisier, koja se bila izgubila, imala nadahnuće da se organizira međunarodni euharistijski kongres. Grad Lille 1881. prvi organizira takav euharistijski kongres, a Lurd je izabran za stogodišnju proslavu toga velikoga djela, da zahvali Kristu za dragocjeni dar svoga Srca, sv. Euharistiju.

Na Montmatreu u Parizu 1875. se postavlja temeljni kamen za Baziliku nacionalnog zavjeta - Sacre Coeur/Srce Isusovo. Godine 1899. papa Leon XIII. posvetio je ljudski rod Srcu Isusovu i Paray-le-Monial nazvao «*od neba ljubljenim gradom*».

Papa Ivan XXIII. pet puta je posjetio ovo mjesto. Prve godine svoga pontifikata (1959.), na blagdan Margarete Marije poslao je dugi brzozjav u kojem je izrekao svoju povezanost sa svima.

Šest godina kasnije, u povodu 200. obljetnice ukazanja, dolazi i nadbiskup Krakova kao obični hodočasnik. Tada se još nije naslućivalo da bi taj obični hodočasnik u listopadu 1978. mogao biti izabran za papu u osobi Ivana Pavla II.

Svake godine dolaze brojni hodočasnici iz cijeloga svijeta i mole u kapelici Marijina pohoda, gdje Krist htjede dozvati svoju ljubav u sjećanje.

U Paray-le-Monialu nalazi se i najstariji muzej sakralne umjetnosti u Francuskoj koji su u 19. st. sagradili isusovci.

Premda je riječ o mjestu sa svega 9.000 stanovnika ono i vjernicima i nevjernicima nudi mnoge zanimljivosti: vijećnica iz doba renesanse, toranj sv. Nikole iz 16. st., stara župna crkva - danas izložbeni prostor, kapelica Ukazanja, mjesto ukazanja Presvetoga Srca Isusova i kapelica la Colombiere...

Jeste li vi bili u Paray-le-Monialu? Ako niste, ukoliko vam se pruži prilika, otidite. Dakako, to ćete spojiti s posjetom još nekim hodočasničkim mjestom. Neke hodočasničke agencije to spajaju s Lurdom, a neke s Lisieuxom. I jedno i drugo je, gledano s hodočasničkog motrišta, korisno, a s turističkog zanimljivo. Ove godine Lurd slavi 150. obljetnicu Gospinih ukazanja, a u Lisieuxu je živjela sv. Terezija od Djeteta Isusa koja se s pravom ubraja u najveće Marijine štovatelje. Kad je imala četiri godine u kući je napravila Gospin oltar i ukasila ga cvijećem. Sv. Ivana Orleanska - francuska junakinja, bila je velika, ali je veća sv. Terezija od Djeteta Isusa! O njoj više u jednom od sljedećih brojeva Glasni-

ONO ŠTO SE DOGAĐA U MEĐUGORJU JEDINSTVENO JE U CIJELOM SVIJETU

Milona von Habsburg rođena je u Münchenu u Njemačkoj. Školovala se u Švicarskoj, Njemačkoj, Engleskoj i Francuskoj. U Parizu je studirala novinarstvo i odnose s javnošću te političke znanosti. Cijelo vrijeme studija bila je zaposlena jer kao najstarija od sedmero djece od roditelja nije mogla očekivati da snose troškove njezina školovanja. Radila je kod "Christie's fine arts" sa sjedištem u Londonu posao u kojem je jako uživala. Riječ je o aukcijama dragocjenih predmeta i umjetničkih djela. Predmeti kojima se gospođa Milona bavila bila su djela poznatog draguljara Fabergea, uskrсна jaja od zlata i dragog kamenja. U Međugorje je prvi put došla 1984. i njezin se život otada stubokom mijenja. Danas sa svojom obitelji u njemu stalno živi.

Priredio Krešo Šego

Kada ste čuli za Gospina ukazanja u Međugorju?

Oko Božića 1983. godine netko mi je pokazao sliku šestero vidjelaca u Međugorju. Nisam bila zainteresirana. Od djetinjstva sam znala za Fatimu i odrastala sam uz redovita godišnja hodočašća u to svetište. Mislila sam da mi je to dovoljno. Između Božića 1983. i ožujka - travnja 1984. u mom se srcu rodio snažan poziv, kao neka unutarnja sigurnost da je „Ona“ u Međugorju i da moram tamo ići. To je bila „Ona“ iz Fatime. Ona me pozvala i to je postalo kao goruća vatra u meni. Nisam ništa čitala o Međugorju. Odazvala sam se pozivu jednog rođaka i krenuli smo s tri autobusa.

A Vaš prvi susret s vidiocima i s Međugorjem?

Prvi susret s Međugorjem je promijenio moj život i dao mi novo usmjerenje. Tijekom prvog posjeta Gospodin je preko Gospe bio tu. Dočekao nas je. Tada nisam susrela nijednog vidioca niti ikojeg fratra osobno. Gospodin je došao osobno i na petoj postaji Križnoga puta pokazao mi moj život. Pokazao mi je moj život iz svog kuta gledanja. Jedino važno bio je susret s njim. Ta nazočnost koja me okruživala i na mene gledala drugačijim očima postavila mi je tri pitanja.

Prvo pitanje je bilo: Ako je ovo što se događa u Međugorju istina, kako si se ikad mogla zvati kršćankom? Vidjela sam da sam bila „dobar katolik“, ali nisam živjela svoje kršćanstvo.

Drugo pitanje je bilo: Tko je taj Bog za kojeg kažeš da vjeruješ u njega? Odgovor je bio uključen u pitanje. Nikad nisam susrela tog Boga, onakvog kakav je u tom trenutku bio tamo. Nije predstavljao samo neki moralni zakon ili pravilo koje treba slijediti, nego je bio potpuno nov, živ i osoban. Nije bio dužnost koju treba ispuniti, niti nekakva tradicija. Bio je netko tko me je pogledao, poznao i htio. Bez osuđivanja, bez kritiziranja... samo istina o kojoj se ne može raspravljati.

Treće pitanje je bilo: Postoji li zaista taj Bog? Zsigurno je postojao u tom trenutku, bio je tu i tu je ostao, i ja sam odlučila da ću vjerovati. Atmosfera je bila nježna, trezvena, i ja sam bila u miru. Tada sam ugledala crkvu bez krova i neko živo svjetlo koje se

kretalo između neba i crkve. Činilo se kao da crkva sadrži cijelo nebo. I onda je sve nestalo. Neki svećenik se uspeo na brdo, slijedila sam ga korak po korak. Ispod križa sam se ispovjedila, bila je to životna ispovijed. Bila sam kao izbjeglica koja dolazi kući, pronalazeći ono što sam tražila.

Vidioce sam upoznavao polagano, bili su dragi mladi ljudi. Osjećala sam veliko poštovanje, ali i prijateljstvo. Bili su mlađi od mene, ali se nikad nisam umorila slušajući ih. Smatram da su veoma hrabri i molim za njih da im ne ponestane snage. Nitko ne može ni zamisliti što su proživjeli. Trebamo ih okružiti ljubavlju i molitvom.

Što se dalje događa?

Nakon prvog posjeta za mene je počeo novi život, otvorio mi se put promjene. Trebalo je početi primjenjivati sve što sam dobila. Kroz promjenu prioriteta, molitva je dobila novo mjesto. Počela sam redovan molitveni život, išla sam na svetu Misu, težila za svakodnevnim susretima s Onim koga sam upravo upoznala u Međugorju. Tražila sam tog Boga.

Išla sam na mjesta gdje je On bio i gdje su ljudi koji žive s Njim i za Njega. Željela sam Mu pripadati i bolje Ga upoznati. Polagano sam sve više otkrivala da je On u meni. Tijekom jedne godine u Međugorje sam se vraćala jednom mjesečno. Bilo je kao da okrećem poglavlja knjige. Svakoga je mjeseca jedno poglavlje moga života bilo zatvoreno, a novo otvoreno. Neke stvari su morale otići, a druge doći na svoje mjesto.

Što za Vas znače poruke koje daje Kraljica Mira, jeste li ih uzimali sa sumnjom, ili ste ih prihvaćali bez dvojbe?

Kao što sam došla s unutarnjim uvjerenjem i sigurnošću da je Kraljica Mira ovdje, tako nikad nisam posumnjala u ono što dolazi od vidjelaca. Prihvatila sam vidoce i poruke. Poruke nas uče novom načinu života, one su put kojim trebamo ići; osjetila sam kako svemogućí Bog govori kroz Gospu, i da nema razloga za sumnju, samo čežnja za još više i trud da živim tako.

Živjeti poruke?

Gospa govori svakome svom djetetu, bezuvjetno. Gdje god bili i tko god bili, njezine poruke možemo početi tiho živjeti u srcu. Poruke su za srca Božjeg naroda. Gospa oblikuje naša srca kroz svoje srce, ona govori iz svog srca za naša srca. Kada počnemo primjenjivati poruke i živjeti ih u srcu i u tijelu, tada Duh Gospodnji djeluje. Ona nas poziva i ohrabruje nas s ljubavlju, a Gospodin čini sve ostalo. Njezi-

ne ruke su ispružene prema nama i vode nas dublje prema njezinom Sinu. Bog je u nama. On je živ. To su njezine riječi. U svom sam životu upoznala i najbogatije i najsiromašnije. Možemo biti bogati ili siromašni materijalno, ali možemo biti bogati ili siromašni pred Gospodinom. Ja mogu sjediti u palači i biti jadna, mogu sjediti u šupi na podu i biti bogata ljubavljiva i nasmijana u svom srcu. Osobno sam vidjela oboje. Obje bi se situacije trebale promijeniti. Kada idemo s Gospom, ona će naći put da svojoj braći i sestrama posvuda služimo. U mom životu, služiti Kraljici Mira znači prije svega redovito moliti te polagano ići njezinim putem. Godine provedene ovdje sastojale su se uglavnom od toga. Pomaganje fratrima, konkretno i najviše fra Slavku, bio je divan dar za učenje u toj školi. Fra Slavko je prihvaćao Gospine poruke i rastao. Predao im se u potpunosti. Tako sam učila. Mnogo smo razgovarali, ali uglavnom smo radili i molili. Život me učio bez riječi. Na ovom životnom putovanju došao je i izbor braka. Moj muž je Charles-Henry de Rambures, a Clara je naša kćer. Svakodnevni život s Gospom hrani našu obitelj na svakoj razini i uči nas jedinstvu kroz molitvu, milosrđe i nesebično služenje.

Danas radim za „Mary's Meals“, a Charlie i Clara mi pomažu. „Mary's Meals“ je rođen kroz poruke Kraljice Mira. Zahvaljujući postu, molitvi i životu s Gospom, jedna je škotska obitelj pretvorila svoj hotel u kuću molitve. Zove se Craig Lodge i to je prava oaza mira. Magnus Mac Farlane-Barrow je odrastao u tom duhu i počeo je pomagati žrtvama rata u BiH. Prije nekoliko godina proširio je svoju djelatnost i počeo je hraniti gladnu djecu. Danas 330.000 djece dobiva hranu u školi. Tu dobivaju obrazovanje i hranu. Budućnost im se otvara. Mary's Meals moglo bi se zvati i Majčino jelo, jelo ljubavi, jelo mira. Življenje Gospinih poruka uči nas kako pomoći na pravi način. Bog želi da svaka osoba ima ono što treba. Mi to trebamo činiti. Pohlepa, sebičnost, osvetoljubivost, ljubomora, izrugivanje, mržnja, sve će to ubiti naša srca i srca naših bližnjih. Ljubav, nježnost, praštanje i svi plodovi Duha Svetoga će otvoriti naše oči i učiniti nas osjetljivima prema drugima. Ljubav će teći. Posti i pravi molitveni život donijet će promjene. Gospodin će moći vladati u nama.

Vaše se ime često spominje u reportažama fra Slavka Barbarića. Kada ste se susreli i upoznali s fra Slavkom?

Fra Slavko je bio tu, nije ga se moglo promašiti. Kao i svi hodočasnici, moja obitelj i ja smo ga upoznali, popili kavu s njim i prijateljili se. Jednog je dana rekao jednoj mojoj teti da treba nekoga da mu pomogne. Ona mi je rekla da bih mu ja trebala pomoći. Tad sam prvi put s njim razgovarala. Bilo je to 1985.

Što je za Vas značilo taj susret?

Značilo je da svoje srce moram otvoriti nepoznatom svećeniku i biti spremna ovdje provesti duže vremensko razdoblje, što mi nije lako palo. To je značilo ići susret nečemu vrlo nepoznatom. Polako sam ga počela promatrati i prijateljevati se s njim. Morala sam naučiti kako vjerovati ovoj čudnoj novoj situaciji u kojoj sam se našla. Tada sam imala 25 godina i trebala sam prilagoditi svoje oči i razum jednom posve drugačijem načinu života. Biti ovdje sama, posve sama, bez ikoga iz svoje okoline, nije bilo lako, ali se činilo da se vrši Božja volja. Zato sam prihvatila fra Slavka i tu situaciju, a tako je bilo i s njegove strane. A onda mi je jedna draga obitelj otvorila svoj dom i svoje srce, i postalo je moguće ovdje živjeti. Susresti fra Slavka značilo je upoznati čovjeka koji je donosio odluke. Njegove riječi i njegov život bili su jedno. Što je živio, to je i govorio. Nije bio licemjerman i uvijek je htio spoznati istinu. Bio je potpuno svjestan Božje milosti u ovom mjestu, svoje odgovornosti kao svećenika te odgovornosti Crkve. To je značilo upoznati svećenika, pastira koji je bio blaga i ponizna srca. Vjerovala sam mu i naučila u njega imati povjerenja.

Mnogi međugorski plodovi vezani su uz fra Slavka.

Da. Kroz molitvu i prihvaćanje Gospinih poruka on je nevjerovatno rastao. Rekao je da je ovdje našao duboki smisao svog svećeništva. Volio je Boga, Gospu, viđioce, svoj narod, franjevačku braću i sestre. Htio je pomoći koliko god je mogao i ispraviti sve nepravde. Htio je da sestre žive svoju karizmu. Koliko sam ja mogla vidjeti, slušao je Božji narod, vidio što je bilo potrebno i onda je djelovao. Tako je počelo večernje klanjanje, Festival mladih, Majčino selo, Fond prijatelja talenata, itd. Ljubav i suosjećanje otvarali su njegove oči. Išao je skromno, polagano... i djela su rasla... Sve je dolazilo kroz molitvu.

Međugorje danas? Njegovo značenje za suvremeni svijet i čovjeka?

Kraljica Mira je rekla da Bog kroz ovo mjesto vodi plan spasenja za cijeli svijet. Božja milost je dotakla ljude po cijelome svijetu. Ljudi po cijelom svijetu trpe i rastu. Jednog ćemo dana vidjeti što je sve to značilo. Ona je ovdje sa svojom djecom i želi da dajemo svoj život za sve one koji još nisu upoznali Božju ljubav. Još puno toga treba učiniti...

Živjeli ste u svjetskim metropolama, Beču, Londonu, Parizu, i sada ste za svoj dom izabrali malo Međugorje. Što ovo selo daje, a da to nemaju te spomenute svjetske sredine?

Živjela sam u mnogim prekrasnim mjestima na kugli zemaljskoj, posvuda sam putovala zbog posla i posjeta obitelji. Primljena sam u mnoge obitelji, samostane i zajednice diljem svijeta, i ti ljudi i ta mjesta ostaju u mom srcu kao dragocjeno blago. Nikad ih neću zaboraviti i nosim ih svaki dan u molitvi.

Moja kćer kaže da ovdje nema semafora, ne moraš pritiskati dugme i čekati zeleno da prijeđeš ulicu. To izražava neki mir i jednostavnost života ovdje. Ali to nisu razlozi da čovjek dođe negdje živjeti. Zahvalnost je zasigurno jedan od razloga, budući da smo mi primili cijeli naš život kroz Božju milost i kroz ljubav ove župe. Može li ljubav biti razlog? Morali smo biti jako sigurni u ono što činimo da bismo se usudili na ovako velik korak, i to je naš životni izbor. Rekli smo „da“ Gospi, svaki ponaosob i svi zajedno. Ali moram nadodati da ako ne prihvatimo Gospinu nazočnost ovdje, njezinu školu i njezin put, možemo propustiti sve ono što Međugorje može dati. Živjeti ovdje bez toga može biti kao cjepivo protiv milosti. Ako pomislimo da je nadnaravno postalo nešto posve obično, tada trebamo otići. Mi trebamo služiti i „hodati po vodi“. Razlučivati Božju volju iz dana u dan. Nemamo nostalgiju za mjestima na kojima smo prije živjeli, jedino Clari pomalo nedostaju, ali Bogu hvala, njezini prijatelji dolaze u posjet. Pronašla je jako dobre prijatelje i ovdje.

Što treba činiti, ponajprije mislim na župljane, da se očuva duh Međugorja?

Upoznala sam mnoge župljane kojima je žao zbog svih promjena koje se ovdje događaju. Ovdje je mnogo tihe patnje. Mnogi mole i žive milost koju su primili i svjesni su odgovornosti koju imaju prema Bogu i čovjeku. Život je postao tako jako težak i mnogi čekaju za „dobrim starim vremenima“. Osobno vjerujem da svi hodočasnici trebaju moliti za župljane. Gospa ovdje želi oazu mira, susret srđaca; to je ono prema čemu moramo težiti. Ako smo pravi hodočasnici, nismo teret svojim domaćinima, ovdje ne bi smjelo biti turizma. Hodočasnici nisu „stranci“, „turisti“ ili izvor novca. Oni dolaze zbog Gospe i ona želi da oni ovdje nađu obitelji koje mole, koje poste i koje su pune ljubavi. „Vi imate svjetlo, dajte im svjetlo“, rekla je u jednoj poruci. Duh svijeta je veoma mračan, ali izgleda kao svjetlo. Piće, seks, droga, gramzivost za novcem i kockanje, agresivnost, nepoštovanje drugih itd., sve to dolazi od jednog drugog gospodara koji nas zarobljava. Gospodin nas oslobađa. Mislim da svaka osoba mora jasno odlučiti kojim putem želi poći, kojem gospodaru želi služiti. Mi samo možemo moliti, postiti, žrtvovati se za druge, ali nitko ne može izabrati za drugoga. Kroz medije ljudi se mogu podsjetiti na to što je Međugorje uistinu. Ali nitko ne može donijeti odluku za nekog drugog. Sve im je na dohvata ruke. Gospa dolazi svaki dan, vidioci su ovdje kao svjedoci nečeg tako čistog i prekrasnog. Brda su ovdje, crkva s toliko molitve je ovdje. Ono što se ovdje događa jedinstveno je na cijelome svijetu. Bog nam je dao oči da vidimo i uši da čujemo...

KRATKI ŽIVOTOPISI POKOJNIH MEĐUGORSKIH DUŠOBRIŽNIKA (4.)

Slijede osnovni podatci o svim pokojnim međugorskim župnicima i kapelanima. Zaslužili su barem toliko, jer su svojim životom nastojali svjedočiti Krista i njegovo evanđelje pobožnom hercegovačkom puku.

Neke od njih resi svetački život, neke pak mučeništvo koje su podnijeli samo zbog vjernosti Kristovu evanđelju i pripadnosti hrvatskomu narodu. O svakome donosim tek kratki životopis, u nadi da će

Gospodin znati nagraditi njihov trud i muke neusporedivo većom nagradom nego je ovaj kratki prikaz njihova života i rada.

fra Robert Jolić

Fra Serafin Vištica rođen je u Veljacima 21. veljače 1903. Pučku školu završio je u Veljacima, gimnaziju na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru i Strassbourgu. Franjevački habit obukao je 1923., a za svećenika je zaređen 1929. Pastoralno je djelovao kao kapelan na Humcu (1930.-32.) i Posušju (1932.-35.), pa kao župnik novoosnovane župe Crnač (1935.-37.), gdje je izgradio kapelicu i župni stan. Zatim je župnik i gvardijan na Š. Brijegu (1937.-40.), pa župnik u Međugorju (1940.-45.). Na kraju rata s brojnim drugim Hrvatima bježi u inozemstvo. Od 1946. je u Americi, gdje među Hrvatima djeluje na sljedećim župama: kapelan u Chicagu - sv. Jeronim (1946./47.) i Kulpmontu (1947.-50.), župnik u Ambridgeu (1950.-52.), kapelan u Steeltonu (1952.-54.), župnik u Chicagu - sv. Jeronim (1954.-57.). Potom je tri godine urednik Franjevačkih izdanja u Chicagu (1957.-60.), a onda župnik u Montrealu, gdje je osnovao hrvatsku župu (1960.-68.), pa župnik u St. Louisu (1968.-70.) te u Sault Ste Marie u Kanadi (1970./71.). Od 1971. je u franjevačkom samostanu u Chicagu. Bio je savjetnik Kustodije (1961.-64.). U Hercegovinu se vratio 1995. Do smrti je živio u samostanu na Humcu. Preminuo je na Humcu 21. kolovoza 1998., u 96. god. života, 76. god. redovništva i 70. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Fra Marije Karamatić rođen je u Posušju 10. srpnja 1915. Za svećenika je zaređen 4. lipnja 1939. Dvije godine (1941.-43.) bio je kapelan u Međugorju. Pred kraj rata pobjegao je pred komunističkom vojskom i u svibnju 1946. dospio u Sjedinje-

ne Američke Države, gdje je tri godine djelovao kao član komisarijata (kustodije) hrvatskih franjevaca. Godine 1949. napustio je zajednicu i postao članom jedne skupije u Kaliforniji.

Fra Anđelko Nuić rodio se 10. travnja 1908. u Drinovcima. Pučku školu završio je u rodnom mjestu, gimnaziju kod franjevaca na Širokom Brijegu, a filozofsko-teološki studij u Mostaru i Breslauu. U franjevački novicijat stupio je 1926., a za svećenika je zaređen 1932. Pastoralno je djelovao kao kapelan u Mostaru (1934.) i Konjicu (1934.-37.), kao župnik u Gorancima (1937.-39.) i Izbičnu (1939.-41.) te kao kapelan na Čitluku (1941.-43.) i Međugorju (1943./44.). Godine 1944./45. je u samostanu u Mostaru. Ubijen je od partizana na križnom putu poslije 15. svibnja 1945. negdje u Sloveniji, u 37. god. života, 19. god. redovništva i 13. god. svećeništva. Ne zna mu se za grob.

Fra Križan Galić rodio se 30. studenog 1870. u Gorici. Osnovnu je školu završio na Š. Brijegu, gimnaziju na Humcu, bogosloviju na Š. Brijegu, u Asizu i Perugi. Franjevački je habit obukao 1889., a za svećenika zaređen 1893. Djelovao je kao kapelan u Veljacima (1894./95.), Š. Brijegu (1895./96.), župnik u Rakitnu (1896./97.), kapelan u Županjcu (1897.-99.), župnik u Bukovici (1899.-1902.), Šuici (1902.-04.), Tihaljini (1904./05.), vikar na Humcu (1905./06.), župnik u Ljutom Docu (1906.-08.), kapelan na Humcu (1908./09.), Čerinu (1909.-11.), opet na Humcu (1911.-14.), Gradničima (1914.-18.), Čerinu (1918.-20.), Humcu (1920./21.), Čerinu (1921./22.), na

Humcu (1922.-37.). Od 1937. je u mirovini na Humcu. Ubijen je bombom ubačenom kroz prozor u župnu kuću u Međugorju 30. listopada 1944. Pokopan je na groblju Kovačici.

Fra Teofil Leko rodio se u Tihaljini 1. rujna 1915. Pučku školu završio je u rodnom mjestu, gimnaziju kod franjevaca na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru. U Franjevački red je stupio 1937., a za svećenika je zaređen 1942. Pastoralni rad počeo je kao kapelan u Duvnu-Tomislavgradu (1943.-45.), a nastavio kao župnik u Međugorju (1945.-51.). U međuvremenu je oko godinu dana proveo u istrazi u komunističkom pritvoru u Mostaru (rujan 1949. - rujan 1950.). Potom je župnik u Bukovici (1951.-55.), gvardijan i župnik u Duvnu (1955.-58.), župnik u Šuici (1958.-64.), kapelan u Konjicu (1964.-68.) i na Posušju (1968./69.), pa osam godina župnik u Izbičnu (1969.-77.). Od 1977. do smrti je u samostanu na Š. Brijegu. Preminuo je Širokom Brijegu od srčanog udara 3. kolovoza 1990, u 75. god. života, 53. god. redovništva i 47. god. svećeništva. Pokopan je na groblju Mekovcu.

Fra Jure Zlopaša rodio je iz Posušja. Rodio se 6. studenog 1888. Pučku školu završio je u Posušju, a gimnaziju na Širokom Brijegu. Bogosloviju je završio u Mostaru i Bologni. Franjevački je habit obukao 1908., a za svećenika je zaređen 1913. Prva mu je služba bila u Duvnu, gdje je tri godine bio kapelan (1914.-17.). Potom je godinu dana vikar u samostanu Široki Brijeg (1917./18.). Dugo je godina bio župnik u Rakitnu: ukupno 21 godinu (1918.-20. te

1921.-40.). Tamo je ostavio nekoliko iznimno vrijednih projekata za budućnost Rakitna. Ponajprije, organizirao je probijanje ceste od Rakitna do Posušja, jer je do tada Rakitno bilo potpuno izolirano od svijeta. Osim toga je izgradio vodovod u Rakitnu s pet česama koje su dugo služile Rakićacima. K tome je započeo izgradnju električne centrale u istom selu - desetljećima prije nego je struja dovedena u

Rakitno. Taj projekt nije ostvaren do kraja. Tijekom rata fra Jure je vikar u samostanu na Humcu (od 1940.-44.). Potom je župnik u Grljevićima (1944.-47.), pa u Rasnu (1947.-50.), a onda u Međugorju (1950.-55.), nakon čega je član redovničke obitelji najprije u Konjicu (1955.-58.), pa onda od 1958. do smrti u Duvnu. Preminuo je 8. prosinca 1965. u 78. god. života, 57. god. redovništva i 53. god. svećeniš-

tva. Pokopan je na groblju Karauli. Grobmu se nalazi uz grob fra Karla Grbavca.

Fra Čedomil Škrobo rođen je 15. studenog 1914. u Dužicama, župa Rasno. Pučku školu završio je u Rasnu, gimnaziju na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru i Rimu. U Franjevački red stupio je 1932., a za svećenika je zaređen 1938. U Hercegovini je djelovao najprije kao župni pomoćnik na Humcu i u Čapljini. Potom je profesor talijanskog jezika na širokobriješkoj gimnaziji. Godinu dana je u zatvoru u Ljubuškom i Mostaru (1946./47.). Nakon izlaska iz zatvora djelovao je kao župnik u Ružićima (1947./48.) i Blagaju (1948.-52.), služeći i okolne ispražnjene župe. Potom je župnik i gvardijan u Duvnu (1952.-55.), pa župnik u Međugorju (1955.-58.) i Kočerinu (1958.-60.). Kratko je pomoćnik na Humcu i Š. Brijegu (1960.), a onda župnik u Crnču (1960.-66.), pa u Izbičnu (1966.-69.). Nakon toga je kapelan u Seonici (1969.-73.), a potom odlazi u Mostar, gdje ostaje gotovo 20 godina (1973.-92.). Kratko je za vrijeme Domovinskog rata u Zaostrogu, u franjevačkom samostanu, a onda do smrti na Humcu. Bio je glazbeno nadaren, poznavao je strane jezike, ugodan u društvu. Preminuo je na Humcu 4. svibnja 1993., u 79. god. života, 60. god. redovništva i 55. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Fra Drago Stojić rođen je 19. prosinca 1908. u Velikom Ograđeniku, župa Čerin. Osnovnu školu završio je na Čerinu, gimnaziju na Širokom Brijegu, a bogoslovni studij u Mostaru i Lyonu. Franjevački habit obukao je 1928., a za svećenika je zaređen 1934. Svećenički život započeo je u Mostaru kapelanskom službom (1936.-41.). Zatim je župnik u Ružićima (1941.-43.) i Klobuku (1943.-47.), pa kapelan na Humcu (1947.-49.). Ukupno je izdržao kaznu od oko tri godine u komunističkom zatvoru, u dva navrata u Mostaru i Zenici (1949./50. i 1952.-54.). Kratko je bio odgojitelj sjemeništaraca u Splitu (1951./52.), a po ponovnom oslobođenju gvardijan u Slanom (1955.-58.), župnik u Međugorju (1958.-66.) i Čitluku (1967.-71.). Od 1971. do smrti je u samostanu na Humcu. Pomaže u pastoralu koliko može. Od 1981. do smrti teško je bolovao, prikovan za krevet. Preminuo je na Humcu 29. listopada 1986., u 78. god. života, 59. god. redovništva i 52. god. svećeništva. Pokopan je na Novom groblju.

Snimio Franjo Sušac

NE BOJ SE

Miljenko Stojić

Doći do religioznog u sebi nije stvar od nekoliko trenutaka ili sati. Treba se pomučiti, rečeno jasno i glasno. A to mogu samo oni koji su u sebi izgradili svoju ljudskost. Drugog puta jednostavno nema. Zacijelo svatko ima odgovor na to što je za njega ljudskost.

Dobro, znam, ovaj je naslov malo previše osoban, zaštitnički, a moglo bi se reći i ispunjen nekim strahom. Nije to zbog toga što ovih dana pratim suđenje našim generalima u Haagu, kao uostalom i čitav hrvatski narod, nego zbog toga što neki dan na internetu naletjeh na stranice koje ovdje u Europi, na Zapadu (valjda smo i mi dio te Europe i Zapada) nastoje pružiti zaštitu progonjenim kršćanima. Nisam vjerovao vlastitim očima pa sam ponovno pročitao naslove i objašnjenje čemu služe dotične stranice. I bi mi malo studeno oko srca. Nije valjda da je dotle došlo! A gdje je govor o ljudskim pravima, različitosti, demokraciji ...? Tko bi ga znao, ne znam, možda u nekoj od ladica europskih birokrata. Znaate, u posljednje vrijeme oni postaju neke važne »face«. E, ako je to tako, mogle bi one stranice imati smisao svoga postojanja.

Razmišljajući o svemu ovome u popodnevni sat, kada drugi obično idu na kraći zasluženi ili nezasluženi odmor, zaključujem da se zapravo radi o pogledu na čovjeka, drukčije rečeno o odgovoru na pitanje je li čovjek sastavljen samo od tvari ili posjeduje i duhovnu protegu. Tako mali upit, a tako sudbonosan odgovor. Gledajući one birokrate koji nam se obično smiješe s naših tv zaslona, nameće mi se zaključak da je tvar mjerilo svega. Uostalom, jednostavnija je. Možeš je izmjeriti na ovaj i onaj način, a duhovno jednostavno ne znaš kako bi. Pritom primjećuješ da nekako brže napreduje kroz prostor i vrijeme. Njezini po-

danici uredno primaju visoku mjesečnu plaću, uredno idu kod skupih liječnika, uredno se hrane i oblače ... Tebi možda dotle zabranjuju da kopaš po smeću u nadi da ćeš tamo naći nešto čime bi popravio svoje oskudno tvarno stanje. Ipak, kad se čovjek prisjeti poruka Kraljice Mira, nekako ne može tako lako nasjesti na čari i zamke tvarnoga. Ne dijeli ona nikakve povlastice, pristup fondovima, nepovratne kredite; ona zapravo zahtijeva. Ali ti zahtjevi izgrađuju čovjeka i pomažu mu na pravilan način postaviti se prema tvarnome, da bi se tako duhovno obogatilo. Znači, ne možemo tvar u koju smo uronjeni tek tako odbaciti, proći nam je kroz nju, ali na onaj način koji ima smisla. Opet sam izravan, a to nije u skladu s naučavanjem onih kojima ono duhovno, o religioznom da i ne govorimo, ne predstavlja nešto o čemu bi trebalo raspraviti. Uz to, ovo sam mislio ostaviti kao zaključak ovog ogleada, ali jednostavno nisam mogao odoljeti trenutku pisanja. Zbog čega stalno nešto zakukuljeno i tajnovito, budi-mo jedanput dostojanstveni i uspravni.

Doći do religioznog u sebi nije stvar od nekoliko trenutaka ili sati. Treba se pomučiti, rečeno jasno i glasno. A to mogu samo oni koji su u sebi izgradili svoju ljudskost. Drugog puta jednostavno nema. Zacijelo svatko ima odgovor na to što je za njega ljudskost. Mislim da bi u sve to trebale spadati sljedeće oznake. Počnimo od jezika. Njime svoju duhovnost priopćujemo tvarnom svijetu oko nas. Bezbroy je načina na

koje to činimo, nekih nas je, istina, i sram. Čak i učimo neke jezike da bismo bliže osjetili duhovnost određenog naroda ili čak čovjeka. Mogli bismo sada svemu ovomu pridodati društvenost. Kakvim god životom živjeli, upućeni smo na drugoga kraj sebe. Osobiti izraz te društvenosti je politika, u čemu se današnji kršćani nešto slabo snalaze. Ispričavaju se da je nečudoredna pa, eto, oni kao pravi kršćani ..., dok u isto vrijeme zaboravljaju da je politika samo umijeće dobrog vladanja i ništa više. Sad, što je tu je, valjda će jednoga dana sve to shvatiti i zasukati rukave. Ne smijemo zaboraviti ni dokolicu. Kako je samo izgrađujuće biti opušten u društvu onih koji nas duhovno izgrađuju! Ako netko ne zna što to znači, neka pita djecu, a još bolje neka ih promatra. Valjda će shvatiti. Oslonivši se na ove temelje čovjek će lako krenuti prema radu koji je potreban da bi se uopće moglo živjeti na ovoj zemlji. Obogatit će ga znanost, kulturom, umjetnošću. Pronaći će i razna tehnička pomagala koja će mu omogućiti još se bolje, jednostavnije i brže izraziti. Tko kaže da nije lijepo živjeti u ovako postavljenom svijetu! Teško da će netko reći suprotno, ali zacijelo hoće na sljedeću tvrdnju. Svim ovim duhovnim izrazima nedostaje nešto bitno da bi bili cjelokupni. Bog, ništa manje, ništa više. Njegova je mudrost, a ne naša, stvorila tvar i sve njezine oblike. Možemo se upeti ne znam koliko stvoriti nešto čvrsto i trajno, bez njega će sve biti sagrađeno na pijesku. Mnoštvo turista koji su došli Kraljici Mira to su uspjeli spoznati pa su se kući vratili kao hodočasnici. Jest da ih je okolina, barem u početku ako ne i kasnije, čudno gledala. No pobijedili su strah u sebi ter su spoznali što se nalazi s one njegove druge strane. Blago njima, a blago i nama, ako osjećamo barem nešto približno tome.

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:

30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA
MIR
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivanićgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Križni put uz Križevac
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h	Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h	Večernji molitveni program i ispovijed
17 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h	Sv. Misa
19 - 20 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

